

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.

DIN

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LIII
IANUARIE — FEBRUARIE
1975

ÎNVAȚĂ-NE...!

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă“. Ps. 90,12.

Acum când călcăm cu pași siguri treptele noului an 1975, de-a lungul acestui înfinit coridor al timpului, în inima și ființa celui credincios se face auzită ruga izvorită din experiența vieții și a anilor celui numit de Dumnezeu „Om după inima Mea“.

„O, Doamne, învață-ne să ne numărăm bine zilele ca să ne înțelegem, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă“. Pentru psalmist, nădejdea curățirii și sfințirii izvorului acțiunilor vieții sale, era o problemă de o importanță primordială. Cu sensibilitatea lui, David era conștient de ceea ce mai târziu profetul Ieremia avea să sintetizeze prin inspirație divină: „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea“ (Ier. 17, 9). Nevoia spirituală a lui, era nevoia unei înțeleptiri sfinte; a unei inimi din care tendințele firești să dispară și să slujească lui Dumnezeu și oamenilor „în curăție de inimă“. Era subliniată necesitatea lucrării pe care Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos o considera ca o necesitate categorică a mântuirii, atunci când spunea lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou... din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu... Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.“ (Ioan 3).

În pragul marilor evenimente și al hotărârilor mari, când pășim pe treptele necunoscute ale timpului, Cel ce ne-a chemat la viață și ne-a adresat chemarea mântuirii, dorește să fie pentru inima temătoare, izvor de încredere; sufletului turburat, El dorește să-i aducă pacea de care are atita nevoie; celui întristat, să-i fie mângiere și inimii deznădăjduite, speranță. Celui înfrânt în alergarea vieții și a desăvârșirii sale, El îi este chezașia biruinței; văduvei sprijin în rezolvarea problemelor vieții, orfanilor, căldura și iubirea unui tată; celui părăsit, prieten și nădejde... Căci „adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut“. (Mat. 25,40).

Dacă în experiența vieții se va întâmpla ca cel rău, vrăjmașul sufletelor noastre, să ne întunece mințile și sufletul, reușind a ne inhăma la carul planurilor sale, și adesea făcând acest lucru în numele lucrării lui Dumnezeu, El Se vrea lumină sufletului sincer și credincios, așa cum a fost întotdeauna pentru poporul Său.

Supunerea și consacrarea noastră lui Dumnezeu, simplifică problemele slujirii noastre. Actul

acesta va scurta luptele acerbe cu pasiunile inimii firești. În dreptul mântuirii făgăduite celor credincioși, credința noastră este asemenea unei funii de aur ce ne leagă de certitudinea mântuirii noastre, Hristos.

Noul an 1975, poate și trebuie să fie anul cel mai bun al vieții noastre. Poate să fie un an al împlinirii noastre spirituale, al împlinirii cu credincioșie a tuturor îndatoririlor noastre, anul biruinței asupra noastră, anul biruinței noastre cu Dumnezeu.

Să lăsăm ca fumul frumos mirositor al rugăciunilor noastre și al vieții noastre, să se înalțe spre tronul lui Dumnezeu de pe altarul inimilor noastre și asemenea poporului lui Dumnezeu de pe vremuri, strinși cu toții în jurul Mielului adus ca jertfă pentru păcatele noastre, să fim totdeauna gata a răspunde chemării: „Iată, Mirele, ieșiți-i în întâmpinare“.

Să îngăduim Duhului lui Dumnezeu să desăvârșească în fiecare dintre noi, restaurarea imaginii caracterului Său prin care neprihănirea Domnului Hristos să fie demonstrată în fiii credinței, și în care Duhul Sfânt să se poată manifesta în plinătatea Ploii Tirzii și aceasta spre unitatea credinței și a organizației bisericii Sale. Să veghem asupra pașilor noștri și să rămânem trăitori ai credinței ce a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Să ne ferim din calea spiritului turbulent, independent și nesupus judecării lui Dumnezeu și fraților. Să fim călăuziți în permanență de îndemnul ca „în cinste să dăm întâietate altora“ fără a ne socoti singuri înțelepți: Să răspundem obligațiilor vieții și să ne dovedim credincioși în „lucrul încredințat nouă“. Să ne străduim pentru pacea și prosperitatea bisericii lui Dumnezeu și a patriei noastre și să nu ne lăsăm cîștigați de ideile fanatice ale „sfinților“ de profesie, care fac din persoana și concepțiile lor „idolul“ la care ei se închină și în fața căruia ar dori ca toți ceilalți să se plece.

Cred că în spiritul celor amintite mai sus, putem acum înțelege mai bine și ne putem uni cu toată ființa cu psalmistul spre a ne ruga din toată inima noastră Domnului: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să câpătăm o inimă înțeleaptă“. Și în liniștea plină de încredere a sufletului nostru, vom auzi în orice clipă a vieții glasul Domnului Isus adresându-Se fiecăruia în parte: „Eu voi fi cu tine, nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi (Iosua 1,5 u.p.).

SUMAR

- Editorial
- Bucurie și responsabilitate
- Sfirșit de cale
- Realități contemporane
- Acul Cleopatrei
- 24 Ianuarie 1859 —
24 Ianuarie 1975
- Curajul, o virtute
- Din viața bisericii
- Epistola către evrei
- Consacrări de pastori
- Simbolica zi de ispășire
- Domnul neprihănirea
noastră
- Darul și rolul Spiritu-
lui Profetic
- Fiul lui Dumnezeu —
Fiul Omului —

Anul 1974 a fost un an bogat în evenimente majore atât pe plan mondial, cât mai ales pe plan intern. Anul care a trecut l-am putea considera un an de referință în care ideea libertății umane, acest deziderat — după noi — de origine divină, s-a impus în fața forței brutale. „Anul care ne părăsește”, citeam nu de mult în presa noastră, „și pe care noi n-am vrea să-l părăsim, a cunoscut evenimente, evoluții și fenomene care au restrîns aria de manifestare a politicii de dictat, a restrîns terenul de manifestare a anacronismelor, și a determinat noi căi și mijloace spre devenirea lumii noastre, spre apropierea ei de înaltele idealuri de libertate, pace și progres social”.

Există atâtea probleme destul de importante pe toate meridianele lumii de care omenirea ar trebui să se ocupe, unde umanismul poate aduce o alinare, încît ar putea coaliza toate resursele umanitare ale țerei noastre. Foamea care face victime în regiuni din Africa și Asia, solicită — și numai pe drept — resursele materiale ale lumii. De ce să se adune aceste resurse sub formă de armament și nu s-ar împărți sub formă de pîine micuțelor miini întinse în zadar? De ce armele fratricide și ucigătoare să-și spună cuvîntul și de ce oare buldozerele să nu niveleze gropile pentru construcții de școli, spitale, case de locuit? Atît de mult bine poate fi făcut, și cît de puțin se înfăptuiește în lumea noastră. Avînd ocazia să vizitez în luna noiembrie 1974, unele cartiere marginale ale unor mari orașe apusene, m-am gîndit ce au devenit astfel de cartiere la noi. Titan, Balta Albă, Drumul Taberii, adevărate orașe-satelit moderne și mi-am zis: cît de mult se poate face pentru binele omenirii. Dar anul 1974 a adus și unele mutații

în modul de a gîndi și a acționa în omenire — cu bucurie trebuie să consemnăm încăodată că pentru țara noastră, aceste deziderate au devenit principii ale activității conducerii noastre de stat, care veghează la traducerea lor în fapt, ceea ce i-a adus recunoașterea meritelor a lumii întregi.

Anul care a trecut însă, rămîne și pentru viața internă a țării noastre un an de referință. Anul 1974 este anul primului Congres al Frontului Unității Socialiste, acest forum nediscriminatoriu al țării, care a unit întreaga suflare a națiunii noastre. indiferent de originea etnică, convingeri religioase sau filozofice, Congres de la a cărui tribună — Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu sublinia „realizarea unității depline a întregului nostru popor”. Tot cu această ocazie, spunea Excelența Sa, „consider necesar să definim locul religiei, al Cultelor, în societatea noastră socialistă. Noi pornim constant de la necesitatea respectării conștiinței, deci și a credinței religioase a tuturor cetățenilor țării. Desigur, fiind comuniști, promovăm concepția materialist-dialectică și istorică despre viață și lume... în acelaș timp, am respectat și respectăm concepțiile altora, inclusiv credințele religioase și dreptul de a fi practicate”. Precizarea aceasta subliniază realitatea pe care noi o trăim începînd cu 23 August 1944, în țara noastră. În acelaș timp însă ne revine datoria de a ne încadra „în normele fundamentale ale statului și societății noastre socialiste, să participăm activ la înfăptuirea obiectivelor de dezvoltare economică și socială a țării, așa cum preciza în continuare Excelența Sa în cadrul aceluiaș Congres, la care au luat parte și doi delegați ai Cultului nostru.

Bucurie

și

responsabilitate

Anul 1974 rămîne ca anul sesiunii Marii Adunări Naționale care a proclamat primul președinte al Republicii Socialiste România, în persoana Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu. act al voinței naționale, recunoaștere a personalității sale și a contribuției uriașe aduse prosperității și suveranității patriei noastre și la creșterea și afirmarea României în fața popoarelor lumii.

Anul de care ne-am despărțit, a fost momentul în care țara întregă a sărbătorit cu entuziasm trecerea a trei decenii de la eliberarea patriei noastre. De la actul național care ne-a adus pace, bucurie, libertate și conștiința responsabilității ce o avem față de patrie.

1974 a fost anul în care forumul politic al țării, Congresul al XI-lea, al partidului, eveniment istoric, a făcut un bilanț strălucit al activității interne și externe a Conducerii noastre de Stat și a pus înaintea țării idealuri și perspective, arătînd încotro ne îndreptăm și pe ce drum vom merge. A precizat idealuri și a hotărît planuri de perspectivă pentru țara întregă, pentru o întreagă generație. Vorbind despre principiile umanitare ale acestor planuri cineva spunea că aceste țeluri „le vom atinge

prin sudoarea propriilor noastre frunți, întinzînd mina către mîinile întinse ale tuturor popoarelor care ne respectă, ne prețuiesc, ne iubesc“.

Este deci o realitate faptul că anul 1974 a înscris pe răbojul zilelor lui evenimente de o epocală importanță, care nu au făcut decît să confirme perspectiva frumoasă și luminoasă a drumului pe care-l parcurgem, cum și contribuția țării noastre la dezideratele capitale ale omenirii.

Anul 1975 ne-a întîmpinat cu optimism. Pentru înfăptuirea planurilor elaborate, este nevoie de oameni hotărîți care să poarte în sine cuceririle democratice ale țării și obligativitatea păstrării lor, cum și îndeplinirea idealurilor de prosperitate și pace. Prin hotărîrea Sfatului Țării, pe data de 9 martie 1975, țara își va alege pe cei mai buni dintre cei buni ca deputați în Marea Adunare Națională și în consiliile populare. Aceste alegeri, subliniază primul președinte al țării, „vor constitui o puternică afirmare a democrației noastre socialiste, a participării maselor largi populare la conducerea întregii vieți economico-sociale, la făurirea în mod conștient a propriului lor viitor“.

Iată de ce considerăm că bucuria realizărilor de pînă acum, bucurie generată de libertățile de care ne bucurăm și noi Adventiștii de Ziua a Șaptea, trebuie să ne dea conștiința responsabilității noastre de a ne face toată datoria pe care o avem ca cetățeni ai patriei noastre. Prezența noastră în consfătuirile cu candidații Frontului Unității Socialiste, preocuparea noastră față de bunul mers al gospodăriei din care facem parte, a unității unde lucrăm, a sectorului unde locuim prezența noastră la vot la 9 martie 1975, fac parte din îndatoririle noastre cetățenești și nu contravin cu nimic convingerilor noastre religioase. Din contră sintem totdeauna sfătuiți a ne preocupa de binele obștesc, tot așa cum trebuie să ne preocupe și progresul nostru spiritual.

Facă Bunul Dumnezeu ca bucuria ce ne stăpînește în fața binecuvîntărilor cărora le sintem părtași să tină totdeauna trează în ființa noastră responsabilitatea ce ne revine ca fiii ai patriei noastre și trăitori ai adevărului veșnic, care ne cere să ne identificăm cu tot ceea ce este spre binele și prosperitatea aproapelui nostru.

REDACTIA

Datorită lucrărilor de sistematizare a orașului Dorohoi, a fost necesară reconstruirea — pe un alt teren — a locașului de închinare a Comunității locale A.Z.S.

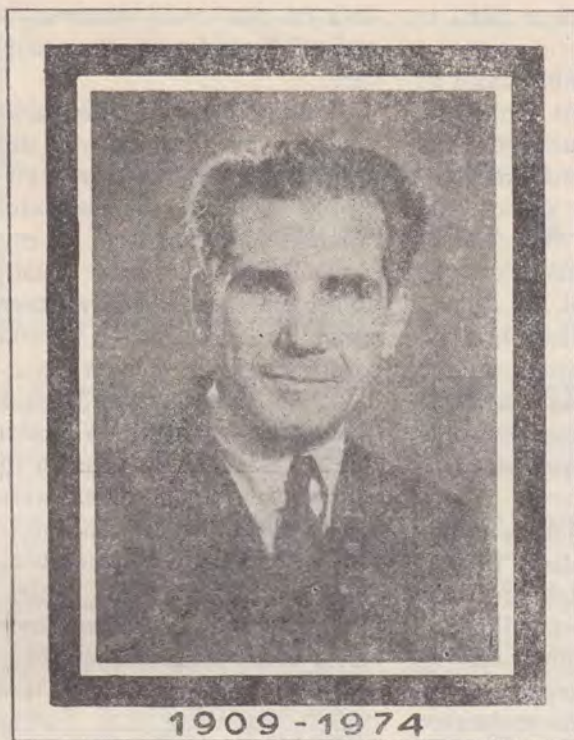
Cu sprijinul și înțelegerea largă a autorităților locale și a Departamentului Cultelor am primit terenul, autorizația de construcție și toate aprobările necesare ridicării acestui frumos și modern edificiu, în care obștea bisericii lui Dumnezeu, se adună spre a se închina și a da slavă cerului pentru binecuvîntările primite.

Se cuvine să mulțumim lui Dumnezeu, autorităților și întregii frățietăți pentru înțelegerea și sprijinul primit în aducerea la îndeplinire a acestei

lucrări și să ne ducem viața credinței noastre în deplină armonie cu principiile de dreptate ale cerului, respectînd din în-

demnul cugetului legile și rînduiețile societății în care trăim, spre slava lui Dumnezeu și fericirea noastră.

1909 - 1974

Sfîrșit de cale

„Învățã-ne sã ne numãrãm bine zilele, ca sã cãpãtãm o inimã înțeleaptã”. Ps. 90,12.

Cu profund regret consemnãm încetarea din viațã la data de 1 decembrie 1974, a fr. I. Tachici, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastrã. Dupã o scurtã dar grea suferințã încheie raportul vieții și activitãții sale la vîrsta de 65 de ani.

Nãscut la 17 iulie 1909 în Comuna Timboiești, Jud. Rm. Sãrat, îmbrãțișeazã de tînãr credința adventã fiind botezat în 1927, datã cînd intrã în lucrarea evangheliei.

Începînd din anul 1936, activeazã ca pastor ajutor pînã în anul 1948 cînd este întãrit ca pastor al bisericii advente.

În perioada 1948-1955 este chemat la București unde activeazã împreunã cu fr. I. Bãtrîna-Voivodeni în problemele vieții noastre religioase, și apoi ca membru al Comitetului Uniunii. În 1955, pentru cîteva luni și apoi în 1958, tot cîteva luni, activeazã ca președinte al Conferinței București. Între 1958—1965, este secretar al Uniunii, iar din 1965 gireazã funcția de președinte al Uniunii pînã la Adunarea Electivã din 1967 cînd este ales președinte de Uniune, funcție ce o îndeplinește pînã la data de

1 decembrie 1974, cînd începe din viațã.

În calitatea sa de președinte de Uniune a reprezentat Cultul nostru la diferite întîlniri în strãinãtate și anume: în Polonia (1965), Austria (1966) Elveția în mai multe rînduri, iar în 1970 a luat parte la sesiunea Conferinței Generale ce s-a țînut la Atlantic City — S.U.A. Cu ocazia primului Congres al Frontului Unitãții Socialiste din 1974, este ales ca membru al Consiliului Național al Frontului Unitãții Socialiste, din partea Cultului nostru.

La o vîrstã cînd putea sã mai activeze încã, închide ochii în așteptarea întîlnirii cu Mîntuitorul nostru. Cãci la hotarul dintre prezent și așteptarea împlinirii cuvîntului pe care creștinãtatea îl rostește de aproape 2 000 de ani: „Și iarãși va sã vie cu mãrire sã judece viii și morții a cãrei Împãrãție nu va avea sfîrșit, aștept învierea morților și viața veacului ce va sã vie”, nãdejdea deci a unui Mîntuitor care a biruit pentru noi moartea și șade la dreapta mãririi în ceruri, este reconfortantã.

Înmormîntarea a avut loc la cimitirul Evanghelic din Bu-

curești. O mare mulțime de frați din aproape toate colțurile țării au țînut sã însoțeascã pe ultimul drum pe cel ce a fost în mijlocul nostru fr. I. Tachici. A fost prezent de asemenea Comitetul plin al Uniunii și un mare numãr de pastori. În cadrul serviciului divin de înmormîntare au luat cuvîntul frații: A. Doroftei, D. Popa, A. Delea, C. Chiorãscu, C. Alexe și I. Dãnețiu. Din partea Departamentului Cultelor a luat cuvîntul Dl. Director Munteanu Eugen, care în numele D-lui Profesor Dumitru Dogaru, președintele Departamentului Cultelor, a subliniat activitatea celui dispãrut, aducînd familiei și celor prezenți cuvîntul compasiunii și al aprecierii față de activitatea acestuia. Pastorul P. Bochian, președintele Cultului Penticostal, a rostit un cald cuvînt de frãteascã apreciere și împreunã simțire cu cei în durere. Pentru familie ca și pentru noi toți cuvîntul asigurãrii divine este plin de speranțã.

„Fericiți morții care mor în Domnul”.

COMITETUL UNIUNII

contemporane

Țara întreagă se pregătește de alegeri. Dar nu cu „electoralul“ sau alte combinații pentru „a asigura“ un loc de „deputat“ cuiva. Țara întreagă s-a aplecat cu conștiinciozitate asupra lucrărilor de prefacere și dezvoltare a țării, exprimare concretă a noilor concepții de viață a poporului nostru. Astfel:

— Colectivul întreprinderii „23 August“ din Capitală, a realizat prototipul locomotivei electrice Diesel de 1250 C.P. Dotată cu un motor original, realizat în întreprindere, după o soluție proprie. Locomotiva poate transporta o încărcătură mai mare, dezvoltând o viteză sporită în comparație cu locomotivele similare realizate până acum.

— Constructorii din municipiul de pe Bega (Timișoara) au început zilele acestea lucrările pe șantierul unui nou și important obiectiv industrial, combinatul petro-chimic. Noua unitate va intra în funcțiune în viitorul cincinal, și va fi unul din principalii furnizori ai țării, de polietilenă de joasă presiune, octanol, izobutanol și alte produse petrochimice.

— La Galați, în construcție cel mai mare furnal din țară. Într-un an, furnalul de 2700 metri cubi, va realiza o cantitate de fontă egală cu întreaga

producție de fontă a țării în 1974.

— În cadrul combinatului de lianți și azbociment din Fieni, a început să producă cea mai mare și mai modernă linie tehnologică din țară, și, totodată una din cele mai mari și moderne, la ora actuală, din lume — linia tehnologică de 3.000 t clincher pe zi. Recent, la acest combinat s-a înregistrat un nou eveniment important: a intrat în probe de funcționare cea mai lungă bandă de transportat calcar.

— Zona industrială a municipiului Focșani, aflată în plin proces de dezvoltare, și-a amplificat freamătul specific șantierelor. Aici a început construirea unui nou obiectiv industrial: întreprinderea de prelucrare a maselor plastice. Noua unitate industrială prevăzută a fi realizată în două etape, va avea în final o capacitate de prelucrare de 40.000 tone pe an.

— La întreprinderea de calculatoare electronice, zilele acestea a început fabricarea în serie a calculatorului de buzunar CE-801. Calculatorul are o dimensiune de 10 × 6 cm. și cântărește doar 200 gr. Poate executa patru operații și calcule de procente, afișează opt cifre și virgula mobilă.

— În acest an se va da în folosință — în București — cel mai mare magazin din țară — ALMO (în Colentina). El va dispune de câteva unități de desfacere și servire și va bene-

ficiă de cele mai moderne și mai eficiente forme de organizare.

— Are loc consfătuirea activului de partid și de stat din agricultură, din cercetarea științifică agricolă, din domeniul îmbunătățirii funciare și din piscicultură — un vast și mobilizator program de dezvoltarea agriculturii noastre. — „Această consfătuire“ — spunea Excelența Sa președintele Nicolae Ceaușescu — „trebuie să constituie un moment de cotitură în activitatea din toate sectoarele agriculturii pentru înfăptuirea hotărârilor Congresului al XI-lea, pentru sporirea contribuției acestui important sector la dezvoltarea întregii economii naționale, la făurirea societății socialiste din patria noastră“.

— La Piatra Neamț a început construcția unui modern combinat pentru prelucrarea lemnului.

— La Siria—Buzău — se realizează cel mai mare baraj de anrocamente din țară. Ca urmare a acestei lucrări aproape 60.000 ha. de teren din sudul județului Buzău și partea de nord a cîmpiei Bărăganului vor fi irigate.

Iată numai câteva repere ale modului în care țara întreagă participă intens la viața economică a țării. Alegerile de la 9 martie constituie esența democratică a societății noastre — drepturi și îndatoriri în exercitarea unor înalte răspunderi sociale.

DIN PRESA ZILEI

DIN FOLCLORUL ARAB

- Cine știe și știe că știe, e înțelept — urmează-l!
- Cine știe, dar nu știe că știe, e adormit — trezește-l!
- Cine nu știe, dar știe că nu știe, e ignorant — învață-l!
- Cine nu știe, și nu știe că nu știe, e prost — ocolește-l!

ACUL CLEOPATREI

V. Moldovan

În Septembrie 1878 a fost așezat obeliscul de granit cu acest nume în locul lui binecunoscut astăzi, din Londra. Cu vreo trei mii de ani în urmă el sta liniștit în fața templului din Heliopolis. Cindva, faraoni temuși s-au plimbat pe sub el în trăsurile lor, circulând între palat și templu. Este posibil ca tinărul Moise să-și fi învățat lecțiile pe piedestalul lui. Dar ce s-a ales din marele templu și chiar din orașul Heliopolis, „Orașul Soarelui”, centrul sfânt al anticului Egipt, considerat reședința zeului Ra? A dispărut ca și alte metropole antice, ca de pildă Ninive, Tir sau Babilonul. Cu 3000 de ani în urmă, când Heliopolisul era metropola lumii, pe meleagurile marilor metropole de azi urlau lupii, iar mistreții își aveau culcușurile lor pe malurile Tamisei. Uitându-te în trecut ești îndemnat să privești spre viitor și să întrebi: Ce va fi?

Poate la acest lucru s-au gândit și organizatorii festivității de inaugurare a Acului Cleopatrei, când au decis să lase un loc gol în soclul obeliscului. Ce-au vrut să așeze acolo? S-au gândit să introducă în el mesajul secolului al XIX-lea către... mileniiile viitoare. Printre lucrurile selectate se aflau: monede, unități de măsură, jucării pentru copii, cartea de telefon a Londrei, un teanc de ziare, 12 portrete feminine, articole de toaletă pentru dame, un brici, un sul cuprinzând traducerea engleză a hieroglifelor obeliscului, și un text biblic tradus în 250 de limbi mai frecvente ale globului. Textul preferat a fost cel din Ioan 3,16: „Fiindcă ATIT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU LUMEA, CĂ A DAT PE SINGURUL LUI FIU, PENTRU CA ORICINE CREDE ÎN EL, SĂ NU PIARĂ, CI SĂ AIBĂ VIAȚA VEȘNICĂ”. S-a considerat că acest mesaj divin ar fi salutul cel mai potrivit al trecutului către viitor. Din el se desprinde nu numai esența istoriei terestre, dar — ceea ce este și mai important pentru oamenii credinței el exprimă cea mai însemnată valoare spirituală umană: dragostea. Mesajul dragostei divine nu se adresează doar unor generații, unor regiuni, unor rase sau limbi, ci — după părerea noastră — tuturor ființelor inteligente din toate timpurile. Este tocmai ceea ce dorește și solia adventă să reprezinte: „Și am văzut un alt inger care zbura prin

mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Apoc. 14,6.

În ce constă valoarea acestui universal mesaj divin? În el se cuprinde, implicit, istoria durerilor omenirii, dar și perspectiva plină de nădejde a mântuirii. Reprezintă suprema valoare pe care cerul o acordă oamenilor. Concentrează esența valorilor spirituale ce fac obiectul Planului de Mântuire.

Fără îndoială, știința și tehnica modernă au realizat adevărate minuni. Dar dacă ar fi să selectăm ce anume ne-ar caracteriza mai mult ca ființe terestre pentru a putea fi transmis posterității, ce am inclina să lăsăm ca mesaj reprezentativ?

Istoria dovedește că totul este trecător. Uitându-te la ruinele trecutului te cuprinde sentimentul deșertăciunii proprii tale vieți. Un savant francez stînd în fața ruinelor Memphisului antic consemna:

„Ce este, deci, viața? M-am întristat. Toți cunoaștem această dispoziție care revine ori de câte ori ne adăncim în gândurile proprii. Anii se scurg și cu ei fugă și viața. Ce scurtă este o săptămână, ce repede trece un an! Și totul, ce-a trecut, parcă n-ar fi fost niciodată. Se pierde fără scop, fără rost? Oare, nu sînt numai vorbe goale că cineva este însemnat, nemuritor, sau indispensabil pe pământ?... Într-o dimineață de primăvară Goethe s-a dus la odihna de veci. Unde este golul rămas după el? La picioarele mele stă un oraș mort, un popor dispărut, care a dispus de multe sute de bărbați bravi, însemnați, totuși au dispărut fără urme. Dacă aceste căpetenii nu și-ar fi gravat numele lor în pietre, nici n-am avea ideie despre ei. Dar dacă un nebun și-ar fi scris numele pe un perete, și acesta s-ar fi transmis posterității. De ce mă chinui, căci nimic nu este durabil?”

Aceste gânduri, sint cugetele unei ființe trecătoare cînd stă în fața sumbrei perspective a stingerii lui din viață. Dar în opoziție cu faptul că viața, gloria, puterea, averea și plăcerile sînt trecătoare, Scriptura ne asigură că dragostea divină este constantă și durabilă: „Domnul mi se arată de departe: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păs-

trez bunătatea Mea”. Ier. 31,3. Dumnezeu l-a iubit pe om și în timpul cînd Acul Cleopatrei stătea în fața templului din Heliopolis, îl va iubi și atunci cînd, eventual, acest obelisc va fi acoperit de colbul mileniiilor. Aceeași dragoste părintească care i-a însoțit pe părinții noștri din Edenul îndepărtat ne asigură de trînicia sentimentelor sale față de noi, pe vecie.

Biblia spune că „Dumnezeu e dragoste”. I Ioan 4,8. Noțiunea de dragoste, sau iubire, este mult diminuată în închipuirea unora, care o folosesc doar spre a-și exprima raportul sau atitudinea lor sentimentală față de o persoană sau un lucru oarecare. Spunem că iubim o carte, iubim arta, iubim o limuzină, sau un apartament. Dar acest context nu reflectă cituși de puțin așteptarea adîncime și complexitatea sentimentului exprimat în acest termen supra-uzitat: dragoste. Cînd ne gîndim la dragostea lui Dumnezeu, etalonul iubirii adevărate, în mintea noastră, inevitabil, revine simbolul care exprimă imensitatea sentimentului exprimat în acest termen supra-uzitat: dragoste. Cînd ne gîndim la dragostea lui Dumnezeu, etalonul iubirii adevărate, în mintea noastră, inevitabil, revine simbolul care exprimă imensitatea sentimentului exprimat în acest termen supra-uzitat: dragoste. Cînd ne gîndim la dragostea lui Dumnezeu, etalonul iubirii adevărate, în mintea noastră, inevitabil, revine simbolul care exprimă imensitatea sentimentului exprimat în acest termen supra-uzitat: dragoste. A „iubi” a devenit sinonim cu a te jertfi, a te consuma dezinteresat în favoarea, sau pentru binele persoanei iubite. Din acest sentiment profund (inițial divin, apoi printr-o minune creativă, devenit uman) s-au născut faptele legendare de eroism ale realei istorii tumultuoase a omenirii, cînd dragostea față de ființele iubite, față de finuturile natale, sau față de națiune s-a manifestat sub forma sacrificiului suprem.

„Dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubitor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții”. I Ioan 4,10,11.

Omul dispune azi de multe și reale valori transmisibile posterității. Aceste valori nu trebuie neapărat să fie valori materiale, ci mai degrabă valori ale spiritului uman. Lucrările de artă, tehnica avansată, uriașele realizări industriale și științifice reprezintă valori incontestabile care reflectă ingeniozitatea inteligenței umane; totuși, ceea ce

ar caracteriza mai mult pe omul pămîntean, este valoarea sa intrinsecă de „homo sapiens“ (omul înțelept) și nu cel de „homo faber“ (omul făuritor). Valorile spirituale, un caracter spiritual, uman, este mult mai presus decît valorile materiale, care sînt de fapt mijloace în dezvoltarea spirituală și intelectuală a înțelepciunii umane, dar nu constituie scop în sine.

Fără o dragoste principială (în înțelesul ideal al termenului), nu poate exista acel echilibru al condițiilor optime de conviețuire, numită PACE. Dragostea de oameni va genera aspirația la unire în loc de dezbinare, bunătața inimii în locul asprimii, dorința de apropiere în locul izolării, bunăvoința în locul ideilor preconceptuate, sinceritatea inocentă în locul suspiciunii și al ipocriziei. Acestea formează principii fundamentale ale spiritului uman, condiții indispensabile pentru realizarea marelui deziderat al păcii, vestit de ingeri pe cîmpurile Betleemului în noaptea nașterii Prințului Păcii. Luca 2,14.

Biblia ne asigură că în ciuda faptului că toate lucrurile au un sfîrșit, „dragostea nu va pieri niciodată“. 1 Cor. 13,8. Apostolul numește trei virtuți umane, care vor rămîne chiar dacă — presupunem noi — Acul Cleopatrei va fi acoperită de pulbera vremurilor. „Acum dar rămîn aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea“. 1 Cor. 13,13.

Dragostea adevărată, principială este baza vieții conjugale fericite, este condiția adevăratei prietenii, cheia conviețuirii sociale pașnice și demne, este expresia cea mai elocventă a profunzimii sentimentale și intelectuale ale spiritului uman, cum s-a exprimat Ibsen în Peer Gynt: „Dacă dragostea umană e profundă, este mai puternică decît cea mai întunecată pasiune“. Pretențiile celor două table ale Legii au fost concentrate de Mîntuitorul nostru într-un singur cuvînt: iubire. „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău... și pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Marcu 12,30—31. Iar apostolul Pavel conchide: „Dragostea, deci, este împlinirea legii“. Rom. 13,10.

Trecerea din viață lipsește pe cel în cauză de toate bucuriile agonizante, iar numele va fi învăluit de ceața uitării. Atunci va dăinui numai dragostea reverberată în inima celor pe care i-am iubit și ne-au iubit: dragostea divină prin care am fost salvați, și dragostea semănată în inimile semenilor noștri. Deoarece dragostea nu va pieri niciodată, deci, dacă iubim, de fapt împletim viața noastră trecătoare cu firele eternității și o vom regăsi în marea zi a supremei răsplătiri, dar într-o ediție revizuită și completată de iubitorul nostru Mîntuitor, care „ne-a iubit pînă la capăt“. Ioan 13,1.

Dea Domnul, ca acest mesaj al trecutului, adresat viitorului și prin Acul Cleopatrei, să devină o experiență reală în viețile noastre!

Au trecut o sută și șasesprezece ani de la memorabila dată a Unirii principatelor române, de la epocala victorie a elementelor progresiste din Moldova și Muntenia, actul care, așa cum sublinia Exzellența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, „a pus bazele statului național român modern“. Era de fapt pășirea cu hotărîre încă din 1600 a tuturor românilor strîns legați laolaltă, întreaga suflare românească pășind în rînduri compacte pentru a desființa barierele dintre frații „d-un sînge și de-o lege“, era,

Și este dreptul nostru de-a ne gospodări

Așa cum ne e voia și, tot la fel, rămîne

Dreptul acestor mame de-a crede în copii

Și-al inimii de-a spune: Deșteaptă-te Române!

(A. PAUNESCU)

Și dacă paginile istoriei sînt cunoscute tuturor fiilor patriei noastre, cu ocazia acestei plăcute aniversări, să trecem în revistă saltul spectaculos pe care țara noastră l-a înfăptuit de la marea act al Unirii (1859) și pînă la România marilor înfăptuiri socialiste de astăzi.

Este învederat faptul că în perspectiva istoriei devine foarte clar adîncea înrîurire pe care actul de demnitate națională, actul Unirii din 1859 l-a avut asupra procesului dezvoltării României, ca un stat național unitar, ca stat al unui popor liber și independent și care respira prin toți porii ființei lui naționale această dorință de libertate, această dorință de a se realiza ca popor, de a obliga

timpul și împrejurările să tragă la carul intereselor naționale să contribuie la dezvoltarea poporului nostru înzestrat cu excepționale calități spirituale, a țării noastre cu proverbialele ei bogății naturale, premize și cheazăii ale progresului unei națiuni.

Trăind de milenii în această „armonioasă vatră geografică“ a țării, strămoșii noștri ne-au transmis odată cu existența și ființa noastră, dragostea de aceste meleaguri indiferent dacă acestea, sînt situate la sud, la est, la nord sau la vest de Carpați. Pe bună dreptate spunea poetul:

„De-ai veni pe-aici vreodată vei vedea că am o țară ca un fagure de miere, strîns din flori de primăvară... Astfel de-ai veni pe-aicea și-ai voi apoi să pleci, mi-ai pleca cu țara-n suflet, ca să n-o mai uiți pe veci“. Și mai

tîrziu, înfruntînd vitregiile vremii, românii s-au ridicat generații după generații ca un zid de apărare pentru păstrarea unității și ființei noastre naționale. Și dacă pașii ne vor purta pe drumurile țării, fără deosebire de loc, vom poposi mereu și mereu la criptele eroilor, vom întîrzia în locuri legendare ce înseamnă tot atîtea acțiuni temerare a celor ce sînt „rupti din tare stîncă“. Călcăm nu de mult pe drumul lui Traian din Hațeg, drum ce duce la Sarmisegetuza... Epopee și monument de referință în istoria poporului român — și cite alte locuri — Posada 1330; Rovine 1394; Podul Înalt — Vaslui 1475; Călugăreni 1595; 1599 Selimber; 1600 — Mihai Viteazu Domn al

„Victoria remarcabilă a maselor de țărani, meșteșugari, lucrători și tirgoveți, a cărturarilor progresiști și patrioți, unirea principatelor a reprezentat actul care a pus bazele statului național român modern“.

Nicolae Ceaușescu

Țării Românești, Ardealului și Moldovei, și prin cîte alte epopei n-au impus voința poporului nostru : „Pe aici nu se trece“, așa cum au înscris cu sîngele lor eroii de la Mărășești.

Așa s-a păstrat prin veacuri integritatea națională și ființa neamului nostru.

Astăzi după 116 ani de la făurirea statului național Român modern, fața țării noastre prezintă chipul unei țări libere, în plină afirmare, edificînd pentru prezent și viitor o societate multilateral dezvoltată, un adevărat leagăn de eroi pentru

orice împrejurare. Idealurile pașoptiste și unioniste, idealurile tuturor românilor de inimă, idealurile de unitate, de independență, de posibilitatea ca în spiritul egalității și echității umane fiecare să aibe drept egal și parte egală de bucuriile și obligațiile vieții, idealurile unei reale independențe și a unei integrități teritoriale, și-au găsit deplina realizare, în România socialistă. „Făurirea coeziunii social-politice a întregului nostru popor, ca urmare a profundelor prefaceri petrecute în baza economică și structura soci-

ală de astăzi, a asigurat un fundament de nezdruccinat unității noastre statale“.

Acum, cînd cîntăm faptele înaintașilor noștri, care cu în-suflețire și jertfe au pus temelie sigură realizărilor prezente, întreaga națiune română este hotărîtă să continue opera înaintașilor noștri consolidînd și dezvoltînd cuceririle de pînă acum. Faptul acesta este egal cu hotărîrea de a consacra întreaga energie creatoare înfăptuirii vastului program de dezvoltare a țării.

REDAȚIA

Credinciosul, în lupta sa pentru o țintă morală înaltă, pentru ca să cîștige pentru azi și mîine viața veșnică, are nevoie și de mult curaj.

Pentru multe evenimente din lumea dinlăuntru lor, cum și pentru multe lipsuri probabile, pe mulți credincioși îi cuprinde frica și îngrijorarea. Într-un astfel de climat Satana — dușmanul milenar al credinciosului — încearcă să-și facă lucrarea sa destructivă semănînd în suflet... „îngrijorările vieții“,

CURAJUL O VIRTUTE

ca... „astfel, ziua aceea să vină fără veste asupra voastră“ (Luca 21,34).

Apostolul Pavel spunea în vremea activității sale :... „aruncîndu-mă‘ cu curaj — „spre ce este înainte, alerg spre

țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus“ (Fil. 3,13—14) iar la sfîrșitul vieții a făcut fericita constatare :... „M-am luptat lupta cea bună“ — cu acel curaj continuu și persistent care îi caracterizează pe toți oamenii mari — „mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie ci și tuturor celor ce vor

fi iubit venirea Lui“ (2 Tim. 4,7.8).

Apostolul Pavel a fost unul din marii cutezători ai Evangheliei. În a doua epistolă a sa către Corinteni la capitolul 11, 24—27, el enumeră motivele care ar fi putut să-l descurajeze... „dar eu — zicea el — „în ciuda lor, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg...”

Priviți-l pe David în cel mai înălțător moment al vieții sale, cu gluga pe umeri, cu praștia în mână, înaintind plin de curaj înaintea lui Goliat... „Saul și toț Israelul... s-au înspăimîntat și au fost cuprinși de o mare frică“ (1 Sam. 17,11)... iar David, plin de bărbăție spunea încercatului luptător filistean — „eu vin împotriva ta în numele Domnului Oștirilor, în numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărit-o azi...” (1 Sam. 17,45).

Curajul și încrederea în Dumnezeu al acestui tinerel... „cu păr bălai, cu ochi frumoși și fața frumoasă“... a schimbat într-o clipă situația jalnică a poporului... și bărbății lui Israel și Iuda au dat chiote și au pornit în urmărirea Filistenilor“... „femeile au ieșit din toate cetățile lui Israel, înaintea împăratului Saul, cîntînd și jucînd... și scoțînd strigăte de bucurie“.

Rechemați în minte tabloul dezolant de pe malul apusean al Mării Roșii și tabloul delirant de pe cel răsăritean la ieșirea copiilor lui Israel din Egipt. A fost nevoie de ținuta plină de curaj a unui om, care ridicînd sus toiagul său, a repetat cuvintele Domnului: „...Copii ai lui Israel!... Porniți înainte și Dumnezeu va despica marea în fața voastră...” În jur de două milioane de suflete, au cîntat, în zorii zilei următoare imnul biruinței. El va fi cîntat încă odată, im-

preună cu cîntarea Mielului, de ceata fără număr a mîntuiților și va fi auzită în tot Universul...!

Daniel cu cei trei prieteni, au dovedit curaj atunci cînd s-au hotărît să-și păstreze dieta curată, viața ordonată, credința străbună și închinarea către viul Dumnezeu...!

De curaj a avut nevoie Ioan Botezătorul cînd spunea păcătoșilor: „... iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor; deci orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc“ (Mat. 3,10).

Priviți însă cu admirație viața Domnului Hristos, începînd cu ispitirea Sa în pustie, cînd rosti cuvîntul Său diavolului: Pleacă, Satano!... și vîntului altădată: „... „Taci! Fără gură! Și fariseilor într-o ocazie: „... „Vai de voi... povățuitori orbi, care strecurați țînțarul și înghițiți cămila...! Și ostașilor romani: „... Pe cine căutați?... Eu sînt“! Și terminînd la Golgota, toate actele vieții Sale pămîntești au fost stăpînite de acel curaj sfînt, inteligent, inspirator și lipsit cu totul de ceea ce vor să arate adesea mulți dintre urmașii Lui.

„/„Și să te lupti, deși ești un grăunte,/ Să-nveți și tu, să te ridici într-una; Nu fapte mari îți cerem, ci mărunte,/ Urcînd pe trepte, una cîte una!“

Există însă la unii dintre noi, credincioșii, un curaj zgomotos, strident, fără vre-o țintă sau scop, care nu este potrivit cu o dreaptă cunoștință, care este orb în desfășurarea sa și nimicitor în efectele sale. Curajul creștinului consacrat Domnului — care nu are nimic de a face cu obrăznicia și insolența — este stăpînit de principii... el este serios, profund și puternic, pune în mișcare toate forțele sufletului și trezește la acțiune toate simțurile morale.

Curajul creștin nu se dezvăluie prin vorbe multe ci prin energie și tact; el nu se va manifesta din dorința de a fi văzut și remarcat de alții. El va conduce la rugăciune serioasă, la umilință, la credincioșie și nu la fanatism și mîndrie spirituală. El este virtutea de care trebuie să dăm dovadă în fiecare zi, în fața tuturor actelor noastre de viețuire. „Și“, — spune inspirația divină — „el nu vine într-o clipă. El se cîștigă prin experiențe de ani de zile“. Iar despre valoarea lui spune: „... viața de creștin este mai mult decît își închipuie unii din poporul lui Dumnezeu. Ea nu constă numai din amabilitate, răbdare, blîndețe și bunătate; ea are nevoie și de curaj, de hotărîre, de energie și de stăruință. Mulți sînt slabi... și se descurajează ușor. Acestora le lipsește energia. Ei nu posedă acele trăsături pozitive de caracter care dau omului putere să facă ceva — acel spirit și acea energie care înflăcărează entuziasmul... Dacă cineva dorește să aibă succes în eforturile sale, el trebuie să fie cu curaj și speranță...“.

Lui Ghedeon, ingerul Domnului i s-a arătat și i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule, ... oare nu te trimit Eu?“

Iar lui Iosua Domnul i-a zis: „Întărește-te numai și îmbărbătează-te“ — fii cu mult curaj — „lucrînd cu credincioșie... ca să izbutești în tot ce vei face... Căci Domnul Dumnezeu este cu tine în tot ce vei face“ (Jud. 6,12.14; Iosua 1,7.9).

Și nouă ni se adresează Cuvîntul divîn: „Îndrăzniți“ — zice Domnul Isus: „Eu am biruit“. „Și celui ce va birui îi voi da să mănînce din pomul vieții, care este în Raiul lui Dumnezeu“ (Apoc. 2,7).

PASTOR
ALEXE CONSTANTIN

1904 - 1974

Sfîrșit

de

cale

„Învățã-ne sã ne numãrãm bine zilele, ca sã cãpãtãm o inimã înțeleaptã”. Ps. 90,12.

Pașii ni se opresc adesea din alergarea lor, în pragul nimicniciei noastre pasagere... Funia de argint... se rupe; vasul de aur... se sfîrîmã; țãrina... oboșitã de frãmîntarea anilor și a suferinței fizice intrã în procesul dezagregãrii, plecîndu-și ființa.. în neființă, cãutînd contopirea cu gîlia, „cãci din țãrinã sîntem și în țãrinã ne vom întoarce“.

Și astfel, asistãm neputințioși cum „paznicii casei“ și-au pierdut destoinicia lor; cum cei ce „macinã s-au oprit cu desãvirșire“, iar „cei ce se uitã pe ferestre s-au opacizat de suflarea rece a morții. Cînd „ușile din spre uliță“ s-au înclêștat într-o muțenie glacialã... iar gãleata ce totdeauna se vrea plinã cu vîrf la izvoarele vieții, s-a spart, pulverizînd în procesul ei de dezintegrare întreaga materie aparținînd lutului, cãci țãrina se întoarce în pãmîntul din care a fost luatã (Ecl. 17), iar noi... noi cei rãmași, sîntem chemați a ne face datoria față de morții noștri,

dar și de a medita asupra vieții noastre și ca oameni ai credinței ne apropiem smeriți de izvorul vieții și ne rugãm cu inima plinã de încredere și speranță: „Tatã, facã-se voia Ta“.

Ultimele luni ale anului 1974 au consemnat pierderea dintre noi a unor vieți demne, cheltuite pentru binele și fericirea celor din jurul nostru.

La 25 octombrie 1974 se stinge din viață dupã o scurtã, dar necruțãtoare suferință, fr. VASILE FLORESCU, pastor, redactor al Cultului nostru timp de mulți ani și mult timp membru al Comitetului Uniunii. Din partitura vieții sale la care a lucrat aproape trei sferturi de veac, ultima notã s-a înãlțat în eter odatã cu ultima suflare a vieții sale.

Cel dispãrut vede lumina zilei în București la data de 7 septembrie 1904, într-o familie ce se va atașa cu credințioșie de timpuriu adevãrului și Bisericii Advente. La vîrsta avînturilor vieții și a idealuri-

lor înalte, fr. V. Florescu se alãturã Bisericii Advente și grupului slujitorilor lui Dumnezeu, chemat fiind sã lucreze aproape 50 de ani ca redactor al publicațiilor Cultului nostru. Fire contemplativã, înclinatã spre lirism, lucreazã alãturi de grupul de bãrbați care au dat Bisericii noastre cîntãrile de care ne sînt legate, experiențe profund spirituale.

În urma unei activitãți de aproape 25 de ani, în anul 1949 fr. V. Florescu a fost hirotonit ca pastor al Bisericii Advente, cãreia i-a slujit dupã capacitatea sa, pînã în ziua morții.

Înmormîntarea a avut loc la cimitirul Sf. Vineri din Capitalã în ziua de 27 octombrie 1974. Un mare numãr de frați și surori și slujitori ai lui Dumnezeu l-au condus pe acest ultim drum. Frații: T. Niculescu, I. Dãnețiu, C. Alexe, Barbu Dãnãu și D. Popa au prezentat familiei și celor prezenți cuvîntul de mîngiere al Scripturii.

COMITETUL UNIUNII

— În ziua de 28 martie 1974 a avut loc la Constanța înmormântarea soarei Aurelia Dănilă, soția fratelui nostru pastor-pensionar Ioan Dănilă.

Sora Aurelia Dănilă, născută Munteanu, vede lumina zilei la 13 noiembrie 1898, în Anadolchioi, Constanța.

Urmează cursurile Seminarului Teologic și se căsătorește cu pastorul Ioan Dănilă, lucrând împreună 42 de ani în cadrul Bisericii Advente. În timpul celui de al doilea război mondial, s-a înrolat ca soră la Spitalul de Cruce Roșie din Rm. Sărat, alinând răniile celor răniți, pînă la terminarea războiului. Ca voluntară, la Brăila a lucrat în ramura Crucii Roșii locale, pregătind împreună cu medicii de specialitate, cadre de Cruce Roșie în întreprinderile din orașul Brăila.

Sora Aurelia Dănilă a fost un bun exemplu pentru cei din jur, fiind totdeauna gata de jertfă spre a ajuta pe cei ai familiei și pe toți cei ce aveau nevoie de ajutor.

Caracterul ales al soarei, firea blîndă și amabilă, împreună simțire, sufletul său nobil a făcut să fie prețuită de toți cei ce au cunoscut-o.

Familia și frățietatea au condus-o la locul odihnei sale temporare. Cuvintele mîngietoare ale Scripturii au fost rostite de frații: H. Artinian, V. Coja și A. Popov. Cei prezenți și familia îndurerată au găsit în speranța revederii la ziua învierii din morți — sprijin și mîngiere spirituală.

— În ziua de 2 aprilie 1974. a adormit în Domnul, în vîrstă de 88 de ani, fr. Andrieș Constantin, pastor-pensionar al Bisericii Advente din țara noastră.

Născut în anul 1886, în Com. Ceahlău, Jud. Neamț, îmbrățișează credința adventă de timpuriu și în 1927 îl găsim printre angajații Conferinței Moldova în funcție de casier.

În anul 1936 a fost chemat la București în postul de secretar-casier al Conferinței Muntenia-Vest. A activat în această funcție pînă în anul 1954, cînd a fost pensionat.

Fratele Andrieș a fost un creștin devotat, sincer, de o înaltă ținută morală și spirituală. Un om al muncii fără preget, conștiincios și

serios, un bărbat demn de încredere. S-a străduit să nu întunece cu nimic lumina și frumusețea glorioasă și mîntuitoare a Evangheliei. Un om blînd și umil, plin de dragoste pentru slujba sa și pentru semenii săi.

Cuvintele de mîngiere ale speranței advente au fost rostite cu această ocazie de frații: H. Artinian, D. Faluvegy, M. Ionescu și V. Diaconescu.

Familia și frățietatea comunității locale l-au însoțit la locul odihnei sale temporare, cu durere dar și cu nădejdea revederii la ziua cea mare a învierii.

Putem rosti cu deplină încredințare împreună cu inspirația divină: „Da — ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul!“ „Da“, zice Domnul; „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!“ (Apoc. 14,13).

— În ziua de 29 iulie 1974, a adormit în Domnul fratele Marcu R. Marin, membru al Comunității Chirnogeni, Jud. Constanța. Născut în anul 1903, noiembrie 13, primește credința adventă în anul 1933, rămînînd credincios convingerilor sale religioase pînă în clipa morții sale, fiind mulți ani prezbiter al acestei comunități.

Frații pastori Caraivan Fănică și Bastoreală Nicolae au prezentat familiei și credincioșilor prezenți, cuvîntul mîngietor al Scripturilor și nădejdea vieții veșnice.

pastor F. Caraivan

— După o lungă și grea suferință, adoarme în Domnul fr. Neagu Vasile, prezbiter al Comunității A.Z.S. Roman.

Născut la 10 iulie 1893, primește credința adventă în anul 1922, rămînînd un sincer și devotat membru al bisericii.

Înmormîntarea a avut loc pe data de 12 sept. 1974 în com. Butnărești, fiind condus la locul odihnei temporare de familie și frățietate, printre care și frații Baci Pintilie, Pițurlea Gheorghe, Dinescu Ioan și Liga Iosafat.

Cuvintele speranței advente ale Sfintei Scripturi au fost rostite de fr. Botezat Traian, pastorul Com. A.Z.S. Roman.

Pastor Botezat Traian

În cursul lunii noiembrie a anului 1974, o delegație de patru frați, membri ai Comitetului Uniunii, au luat parte la lucrările Convenției Anuale a Organizației Adventiste Diviziunea Euro-Africa, lucrări ce s-au ținut la Berna-Elveția. Delegația a fost compusă din frații: D. Popa, secretarul Uniunii, conducătorul delegației; M. Pîrvan și C. Petcu, consilieri ai Uniunii și fr. A. Delea, președintele Conferinței Cluj.

În drum spre Berna, delegația s-a oprit pentru scurt timp la Budapesta și Viena, pe care în răgazul scurt de cîteva ore, le-au văzut în soarele „răcoros“ al toamnei sau la lumina neonului, cum a fost cazul la Viena.

Toți delegații prezenți la această întîlnire ne-au făcut o frumoasă primire, salutîndu-ne călduros prin fr. C. L. Powers președintele Diviziunii, care a subliniat cu mult patos, frumoasa vizită pe care dînsul și cu fr. R. H. Pierson au făcut-o în țara noastră în cursul lunii februarie 1974. De fapt toți cei prezenți, cu care am stat de vorbă, erau dornici a cunoaște țara și lucrarea noastră din România, declarînd că cele spuse de frații Pierson și Powers, peste tot pe unde aceștia au mers, i-a încîntat și le-a trezit dorința de a ne vizita.

Lucrările Comitetului au durat pînă la 21.XI.1974, timp în care s-au abordat probleme și preocupări ale lucrării din această mare diviziune. Un loc important l-a ocupat și problema privind Sesiunea Conferinței Generale ce va avea loc în iulie 1975 la Viena. La încheierea lucrărilor toți cei prezenți ne-au rugat să transmitem frățietății din România un cald și frățesc salut.

La întoarcere spre patrie, delegația noastră s-a oprit pentru un scurt timp la Roma,

VIATA BISERICII

după ce pe ziua de 24 noiembrie am făcut o vizită la Seminarul Adventist din Collonges, Franța, la invitația fr. Georges Steveny, președintele acestei prestigioase instituții teologice adventiste. Collonges, se află în imediata vecinătate a orașului Geneva. Frații din comunitatea adventistă din Roma, cu care am petrecut o oră de studiu și rugăciune au transmis prin frații S. E. Monnier și A. Bueno, președintele Uniunii și respectiv președintele Conferinței Italiene, un salut fierbinte fraților din România, din partea celor ce ne sint de două ori frați. Odată prin originea noastră comună, și de asemenea frați în Isus Hristos.

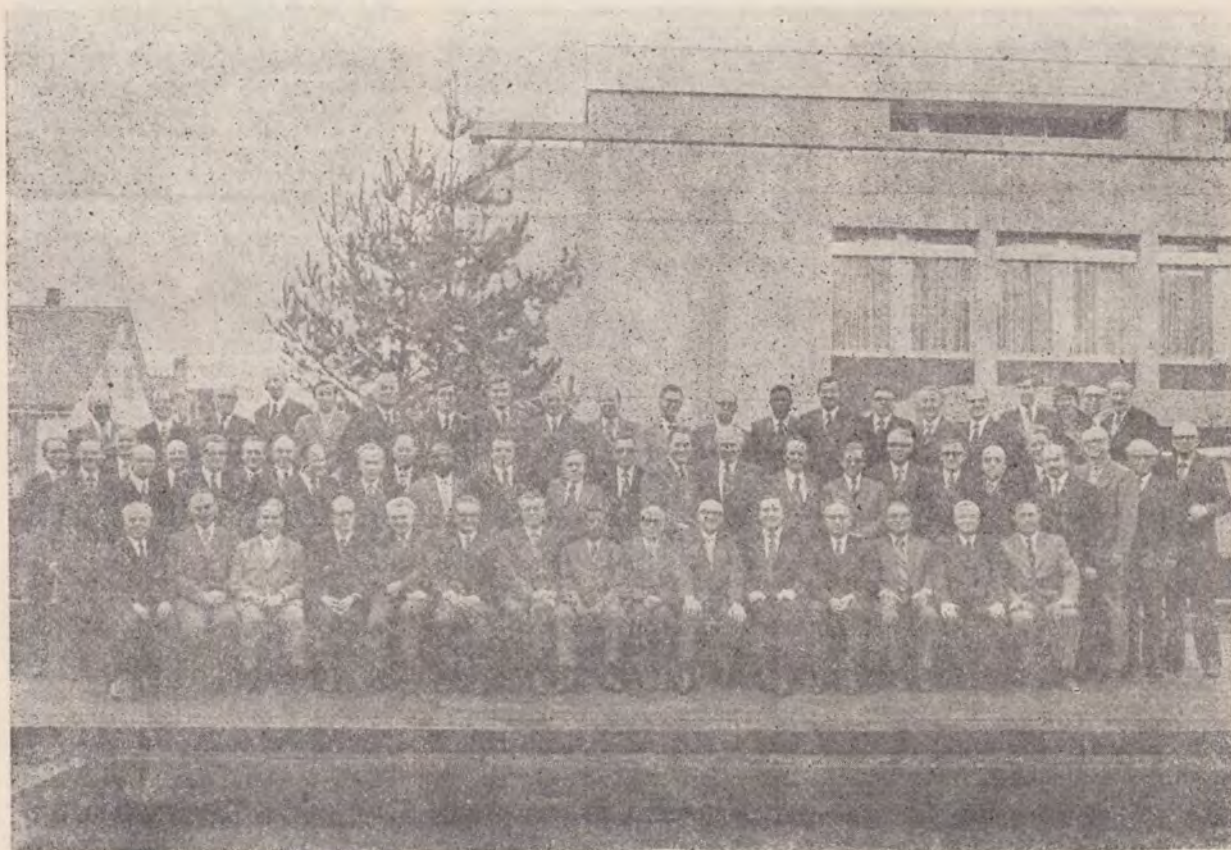
Sabatul de la 30 noiembrie l-am petrecut în Comunitatea din Belgrad, Jugoslavia, unde ne-am rugat Domnului alături de frații din această frumoasă comunitate și care plini de căldură și simțăminte frățești, ne-au rugat să transmitem bisericii advente din România, salutul lor în Isus Hristos.

Pe data de 1 decembrie 1974, delegația s-a înapoiat în București, după o lipsă de două săptămîni, mulțumind lui Dumnezeu pentru această ocazie.

Luînd parte la aceste lucrări și la serviciile divine din Berna, Roma și Belgrad, avînd ocazia să vedem, să simțim și să apreciem cu sinceritate și bazați pe

adevăr, considerăm că aici în țara noastră avem harul deosebit al unei frățietăți calde, al unui climat plăcut în care ne desfășurăm viața noastră religioasă. Avem motive să fim recunoscători lui Dumnezeu pentru binecuvîntările Sale, pe care mulți în alte părți nu le cunosc. Să rugăm pe Bunul Dumnezeu să dăruiască mai departe liniște, pace și belșug în țara noastră și în lumea întregă și să ne dovedim credințioșia noastră față de Dumnezeu și față de patria noastră care ne oferă libertatea trăirii vieții noastre religioase într-un climat plăcut și armonios.

Dumitru Popa

Participanții la consfătuirea anuală a organizației adventiste „Diviziunea Euro-Africa” — Berna, noiembrie 1974.

EPISTOLA

Continuând analiza acestei deosebite lucrări a inspirației divine dată bisericii prin pana apostolului Pavel, ne vom concentra atenția asupra versetelor 6—11 ale capitolului 4.

EVREI 4,1—11

„Deci, fiindcă rămîne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea cea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor.

„El hotărăște din nou o zi: „Astăzi”, — zicînd, în David, după atîta vreme, cum s-a mai spus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă impietriți inimile!”

„Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi.

„Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.

„Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.

„Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare”.

Nu cunoscăm numărul, cifra stabilită de Dumnezeu ca fiind necesară, pentru ca în adevăr, Casa Lui să fie plină. Porunca lui Dumnezeu rostită prin gura Mintuitorului în pilda celor poftiți la cină sună astfel: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa”.

Luca 14,23. Casa Lui nu era „plină” în timpul poporului Israel, căci, spune versetul 6: „aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea”. Mergînd pe firul istoriei înregistrăm faptul că ea n-a fost plină nici pe timpul lui David, căci atunci „n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi” (vers. 8 u.p.). Ea n-a fost plină nici chiar în timpul apostolilor, căci dacă ar fi altfel, n-ar mai fi invitația adresată celor ce lucrează de a intra „în odihna aceea” (vers. 11). Acesta este un adevăr și în prezent așa cum a fost și atunci, căci citim: „rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (vers. 9). Mai există încă spațiu, este loc pentru toți, dar rămîne o realitate și faptul că ușa harului nu va rămîne pururi deschisă, așa cum unele concepții consideră. În parabola Domnului Isus despre „cele zece fecioare” ni se spune că „s-a încuiat ușa” (Mat. 25,10).

VERSETUL 6. „CA SĂ INTRE UNII”. Cuvintele acestea se referă la odihna lui Dumnezeu, adevărata odihnă a sufletului credincios. Așa cum am remarcat mai sus, deși poporul Israel a intrat în Canaan, pușini dintre ei au pășit în odihna lui Dumnezeu. Dar unii trebuie să intre, și alii vor intra. Dumnezeu își va avea plină casa veșniciei Sale. Neconsecvența și scăderile pot obliga pe Dumnezeu să-Si schimbe metoda, felul de a aborda problema necesității mintuirii pentru cel cre-

dincios, dar în final planul cel veșnic de mintuire în favoarea celui păcătos va fi împlinit.

VERSETUL 7. „EL HOTĂRĂȘTE... O ZI”. Această zi despre care marele doctrinar al bisericii creștine ne vorbește este: „Astăzi”. „Astăzi dacă auziți glasul”. În originalul grecesc este clar faptul că „astăzi” este „acea zi” sau „o zi” la care face referire textul aici. Decî „astăzi” definește pe „o zi”. Putem înțelege faptul că prin ungerea lui David ca rege pe tronul lui Israel Dumnezeu, a acordat un nou prilej poporului Israel, ca EL să intre în „odihna Sa”.

„ZICÎND ÎN DAVID”, adică în psalmii lui David. Aici apostolul face referire la Ps. 95. „După atîta vreme” după Iosua perioada cuprinde aproape 3 veacuri distanță în timp, la care se face aici referire.

De fapt, „ziua mintuirii” a fost și este o zi lungă. Ea a început odată cu căderea lui Adam și se va încheia cu momentul încheierii harului. Este drept că păcătoși fiind, am dat destule motive pentru ca această zi să-și găsească încheierea. Dar Dumnezeu „este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mînie, plin de bunătate și credincioșie (Ex. 34,6). De aceea El doarește de la credincioșii Săi „ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9 u.p.).

VERSETUL 8 „CĂCI DACĂ LE-AR FI DAT IOSUA ODIHNA”. Din nefericire, alte traduceri ale Bibliei spun: „dacă le-ar fi dat Isus odihnă” și nu Iosua, cum spune versiunea românească a Sfintei Scripturi, așa cum este de fapt și în original.

Aici, apostolul Pavel răspunde unei probleme ce probabil că s-a ridicat în mintea unora și anume că deși Moise nu a dus poporul în Țara Făgăduinței, lucrul acesta l-a înfăptuit Iosua, și că astfel scopul lui Dumnezeu ar fi fost îndeplinit, atunci cînd Iosua a condus poporul în țara Canaanului. Dar apostolul afirmă totemai faptul că nu acest lucru îl avea în minte Dumnezeu. Așa cum am arătat mai înainte, nu era suficient pentru poporul Israel ca să intre în Canaan. Domnul dorea ca ei să intre în odihna Lui. Cînd psalmul din care a fost luat acest citat (Ps. 95,7-11) a fost scris, Israel se afla deja în Canaan, și se afla de mulți ani acolo; dar deși

CĂTRE EVREI

se afla în țara Făgăduinței, ei nu intraseră în odihna lui Dumnezeu. Datorită acestui fapt Dumnezeu a adresat un nou apel „în David”.

„O ALTĂ ZI”. Dacă Iosua le-ar fi dat odihnă, atunci intenția, planul lui Dumnezeu cu ei s-ar fi împlinit. Dar Iosua nu le-a dat odihna făgăduită. El i-a condus numai în Canaan. Că Iosua nu le-a dat odihnă, faptul acesta reiese, este subliniat de expresia: „Dacă le-ar fi dat Iosua odihnă”. Această expresie este conclusivă, constituie dovada expresă că prin „odihnă” Dumnezeu înțelege ceva mai mult decât numai a intra în Canaan. Căci ei se aflau deja acolo, în Canaan; și în timpul lui David, când acest psalm a fost scris, ei se aflau în Canaan de sute de ani. Dar Iosua nu le-a dat odihnă. De aceea Dumnezeu îi invita să intre chiar atunci în „odihna Lui”.

VERSETUL 9: „Rămîne dar o odihnă ca cea de Sabat, pentru poporul lui Dumnezeu”. Comentarii Sf. Scripturi ne spun că expresia grecească de aici pentru „odihnă” este diferită de expresia „odihnă” din alte locuri. Aici expresia este SABBATISMOS, o expresie ce derivă din cuvîntul SABBAT, și poate fi redată într-o traducere mai liberă cu „păzind Sabatul” sau „păzirea Sabatului”. Astfel textul ar putea fi redat astfel: „Rămîne dar o păzire a Sabatului pentru poporul lui Dumnezeu”.

Nici Moise și nici Iosua, nici chiar David nu au reușit să ducă poporul Israel în odihna Sa. Deci rămîne încă valabilă păzirea Sabatului, sau așa cum traduce Franz Delitzsch acest text: „Rămîne încă deci o odihnă a Sabatului pentru poporul lui Dumnezeu”.

Explicînd aceasta F. Delitzsch spune: „Făgăduința este încă în vigoare, împlinirea ei neconsumîndu-se încă. Ea este încă păstrată pentru poporul lui Dumnezeu, ea este încă așteptată de către ei, ca o biserică a celor credincioși.

„Rămîne” adică este lăsat, rămas și nu potrivit, adecvat. Aceasta este adevărata însemnătate a expresiei, aici în acest context. Nu este un nou Sabat; Este acelaș Sabat care a fost și în Eden, care a fost și în timpul lui Moise, Iosua

și David, ca în timpul Domnului Isus și al lui Pavel. Este același Sabat care a fost de totdeauna și care rămîne pururi.

Comentatorul Farrar remarcă: „Deoarece expresia folosită aici pentru „odihnă” este diferită de expresia ce a fost folosită în prima parte a argumentării, este păcat că traducătorii ediției King James, care s-au lansat în multe și ne necesare variante, n-au introdus aici o necesară schimbare a redării ei. Expresia înseamnă „o odihnă a Sabatului” și procură o importanță legătură în contextul argumentației, arătînd spre faptul că „odihna” pe care autorul o vizează, este odihna lui Dumnezeu, o concepție mult mai elevată a odihnei decât oricare alta, care ar avea ca tip — odihna Canaanului. Sabatul, care este numit „Ziua de odihnă” este mai apropiat de cer decât de Canaan” (Epistola Apostolului Pavel către Evrei”, p. 68).

Citînd Comentariul Biblic A.Z.S. am putea conchide că: Versetul acesta 9, prezintă concluzia care a fost deja schițată în versetul 6, concluzie conturată chiar din v. 3, pentru a demonstra cele amintite în v. 3. Această linie a argumentelor ar putea fi prezentată astfel:

1. Așa cum a fost la origine făcută vechiului Izrael, făgăduința lui Dumnezeu include: a) o permanentă așezare în țara Canaanului. b) o transformare a caracterului care ar face națiunea iudaică un reprezentant potrivit al principiilor Împărăției lui Dumnezeu și c) rolul de a fi instrumentul ales al lui Dumnezeu pentru mîntuirea tuturor celor ce cred.

2. Generația căreia făgăduința „odihnei” i-a fost făcută la origină, a dat greș în a intra în țara Canaanului din cauza necredinței.

3. Iosua a condus generația următoare în Țara care fusese făgăduită, dar pentru că din punct de vedere spiritual ei erau nepregătiți, el nu i-a putut conduce în odihna spirituală pe care Dumnezeu intenționa ca ei s-o găsească aici.

4. Același făgăduință a fost repetată în zilele lui David (v. 7). Aceasta este dovada că Israel nu intrase, la data aceea, în odihna spirituală făgăduită și de asemenea că eșecul lor de a face acest lucru în zilele lui Moise și Iosua,

n-a invalidat făgăduința dată la origine.

5. În ciuda eșecurilor generațiilor ce s-au succedat, aducerea ei la îndeplinire în final este un lucru cert.

6. Apelul stăruitor al scriitorului către poporul lui Dumnezeu din timpul apostolilor de a „intra în acea odihnă” (vers. 11,16) este încă o dovadă că invitația rămîne valabilă și că poporul lui Dumnezeu, ca grup, n-a intrat în adevăr în acea odihnă nici chiar în vremea bisericii primare.

7. Astfel, făgăduința și invitația de a intra în odihna spirituală a lui Dumnezeu rămîne valabilă (Vers. 6,9), iar creștinii trebuie „să... intre în odihna aceasta” (vers. 11).

Trebuie notat că „odihna” care rămîne pentru creștini, este o odihnă spirituală, la origine, făgăduită Israelului după corp (v.3).

ODIHNA grecește: SABBATISMOS „o odihnă după o activitate anterioară”. O încetare a unui lucru anterior, iar mai tirziu „păzitori ai Sabatului”, de la verbul „SABBATIZO” „a te odihni”, „a înceta”, „a păstra Sabatul”. „Expresia SABBATISMOS nu mai apare nicăieri în Sf. Scriptură și nici în literatura antică pînă în secolul 2—3, cu o singură excepție posibilă întîlnită în lucrarea lui Plutarh MORALIA 166 A. În consecință, unii au tras concluzia că scriitorul epistolei către Evrei a născocit această expresie în timp ce scria acest pasaj al Epistolei” (Moulton and Milligan, Vocabulary of the Greek New Testament).

Expresiile SABBATISMOS și SABBATIZO sînt de fapt redări grecești ale substantivului ebraic SHABBATH și a verbului înrudit SHABATH, și însemnătatea ultimului poate să se aștepte a arunca lumină asupra însemnătății primului. Expresia Shabbath se întîlnește de 101 ori în V.T. unde în general înseamnă „Sabat” a șaptea zi a săptămîinii, — sau „săptămîna”, o perioadă de șapte zile marcată la sfîrșit, sau la încheierea acestui ciclu de Sabat. Expresia este folosită pentru a defini anul sabatic (Lev. 25,6; 26, 34, 43; 2 Cron. 36,21). Verbul SHABATH se întîlnește de 70 de ori. De 7 ori cu referire la Sabat, iar restul de 63 de ori cu referire la alte categorii

de odihnă. Ca exemple de folosire a expresiei în unele din cele 63 de cazuri putem da următoarele texte : Gen. 8,22 ; Iosua 5,12 ; Neemia 6,3 ; Pling. 5,14, Isa. 14,4 ; 28,8 ; 33,8. Însemnătatea rădăcinii verbului SHABATH este „a înceta”. „a te odihni”. Uneori expresia denotă Sabatul săptămînal, sau odihna Sabatului săptămînal. Dar substantivul SHABBATH, derivă de la SHABATH, în mod obișnuit denotînd odihna Sabatului săptămînal, și de asemenea spațiul de timp marcat la sfîrșit de Sabate succesive, săptămîna (Lev. 23), și anii Sabatici (cap. 26,35. etc.). Poate fi reținut de asemenea faptul că expresia SHABBATHON, care de fapt este SHABBAT, cu terminația ON, este folosită pentru Ziua de Ispășire (Lev. 16,31 ; 23,32) pentru anul sabatic (Lev. 25,4,5), pentru Sărbătoarea Trîmbițelor (Lev. 23,24), cum și pentru prima și ultimele zile ale „Sărbătorii Corturilor (Lev. 23,29) — de asemenea și pentru Sabatul zilei a Șaptea.

SABBATIZO este întilnit de șapte ori în traducerea Septuaginta a Bibliei, odată pentru Sabatul zilei a Șaptea (Ex. 16,30), odată pentru alte sabate (Lev. 23,32), și de cinci ori pentru odihna pămîntului în timpul anului sabatic (Lev. 26,34,35 ; 2 Cron. 36,21). În Septuaginta, în Exod 16,30 ; Lev. 23,32 ; 26,34,35, expresia Sabbatizo derivă de la expresia ebraică shabbath... Astfel, ideea fundamentală exprimată în Septuaginta de Sabbatizo este aceea de odihnă, sau reținerea de la orice activitate. De aici folosirea expresiilor grecești și ebraice înrudite, implică faptul că substantivul SABBATISMOS poate denota fie „odihna” Sabatului literal, sau numai „odihnă”, sau „încetare” a unei activități ; și aceasta într-un sens mai general. În acest fel, un studiu din punct de vedere lingvistic a expresiei sabbatismos din Evrei 4,9 lasă problema incertă, adică „odihna” Sabatului săptămînal este aceea la care se referă textul aici sau numai simplu, se referă la „odihnă”, sau „încetarea unei activități”, vorbind în general. Numai singur contextul pasajului poate decide în acest caz.

Scriitorul epistolei către Evrei folosește, se pare, expresiile KATAPAUISIS și SABBATISMOS mai mult sau mai puțin ca fiind sinonime :

1. Pentru că Iosua n-a putut conduce pe Israel în „odihna” spirituală (Katapausis, vers. 8), atunci, un Sabbatismos (vers. 9) rămîne pentru creștini. Consecvența lucrurilor se pare că cere ca ceea ce rămîne, să fie identic cu ceea ce a fost la origină. Pentru că Iosua, deci, nu l-a condus pe Israelul după trup în „odihna” spirituală, aceasta nu constituie un motiv pentru credincioși, ca ei să nu păzească Sabatul.

2. Din versetele 1 și 6 reiese clar faptul că ceea ce rămîne pen-

tru poporul lui Dumnezeu în timpurile Noului Testament este o Katapausis. În vers. 9 se spune că rămîne un Sabbatismos. A declara că ceea ce rămîne pentru „poporul lui Dumnezeu” este Sabatul săptămînal, înseamnă a declara că în ceea ce Iosua a dat greș în a conduce pe poporul Israel, a fost odihna Sabatului săptămînal.

3. Faptul că în Septuaginta, Biblia bisericii N. Testament, expresia KATAPAUO (Gen. 2,2-3 ; Ex. 20,11) și Sabbatizo (Ex. 16,30 ; Lev. 23,32) sînt folosite amîndouă în mod alternativ pentru a înfățișa Sabatul zilei a Șaptea, ar duce la tendința de a înlătura sugestia că scriitorul epistolei către Evrei a intenționat a face o distincție între formele substantivele ale acestor expresii, în Evr. 3,4.

Poate fi reținut și faptul că Iudeii din timpul apostolului Pavel, fie creștini sau necreștini, erau extrem de scrupuloși în păzirea poruncii a patra a Decalogului. Este numai logic să gîndim că scriind Iudeilor, autorul epistolei către Evrei n-a considerat necesar să le demonstreze că păzirea Sabatului „rămîne” o îndatorire sacră. Dacă concluzia argumentării începînd cu cap. 3,7 este aceea că păzirea Sabatului rămîne pentru poporul lui Dumnezeu, atunci se pare că scriitorul epistolei către Evrei se face vinovat de NON SEQUITUR, căci în acest caz concluzia nu urmează, în mod logic, după argument. Nu există nici un motiv a proceda astfel, a te strădui să convingi pe Iudei a face ceea ce ei făceau deja și anume — de a păzi cu strictețe Sabatul Zilei a Șaptea. Mai mult chiar, în timpul bisericii apostolice Sabatul zilei a Șaptea era păzit de toți creștinii, iudei și de neamuri, și orice argumentare adusă în a demonstra valabilitatea Sabatului în acele zile de la începutul Creștinismului era fără de nici un sens. De fapt, se poate observa că partea epistolei către Evrei cuprinzînd cap. 3 și 4 se începe cu invitația de a aținti privirile la „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus” (cap. 3,1) și se încheie cu un călduros apel a veni cu îndrăzneală înaintea Lui, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Cap. 4,16).

Noi intrăm de fapt în „odihna lui Dumnezeu, atunci cînd răspundem invitației de a ne aținti privirile la Isus (Cap. 3,1) și ascultăm de vocea Sa (Cap. 3,7,15 ; 4,7), atunci cînd experimentăm credința în El (cap. 4,2-3), atunci cînd încetăm de a mai obține mîntuirea prin propriile noastre eforturi (v. 10), atunci cînd „rămînem tari la mărturisirea noastră (v. 14), și cînd ne strîngem la tronul harului (v. 16). Cei ce vor intra în această experiență trebuie să fie cu grijă „ca nimeni să nu aibă o inimă rea și necredincioasă” (cap. 13,12) ca să nu-și împietrească inima

(cap. 3,8,15 ; 4,7). Ei trebuie să se străduiască a intra în odihna lui Dumnezeu” (cap. 4,11). Cei ce intră în odihna lui Dumnezeu, ei vor ține strîns, tare de mărturisirea credinței lor (v. 14). Ei vor veni cu deplină încredere la scaunul harului, ca să capete îndurare și să găsească har, ca să fie ajutați la vreme de nevoie” (v. 16).

VERSETUL 10. „Fiindcă cine intră în odihna Lui”. Acest text a fost interpretat în două feluri, în funcție de însemnătatea primului pronume. Unii consideră că pronumele interogativ „cine” (în alte traduceri redat cu el) s-ar referi la Domnul Hristos, adică, cine ? El, Hristos, a intrat în odihna lui Dumnezeu. Alții consideră că pronumele se referă la om, în general, astfel că însemnătatea textului ar fi : „Fiindcă oricine intră în odihna Lui”, așa cum de fapt sună traducerea noastră românească. Trebuie să reținem însă faptul că nu există nimic în contextul versetului care să ne indice la cine s-ar referi acest „cine” sau „el”. În consecință ne este lăsată nouă posibilitatea de a determina — pentru noi înșine — înțelesul lui.

Așa cum s-a amintit mai înainte, acolo unde există două interpretări ale unui text, și nici una din ele nu forțează interpretarea sănătoasă, în mod obișnuit, fiecare din ele conține ceva de valoare, un pic de adevăr. Acest lucru este adevărat și în ceea ce privește interpretarea de mai sus. Dacă „cine” sau „el” din versetul 10, înseamnă Domnul Hristos, atunci este un adevăr că El a intrat în odihna lui Dumnezeu, odihnindu-Se de lucrarea Lui, așa cum Dumnezeu S-a odihnit de a Sa. Cum am considerat aici această odihnă a lui Dumnezeu, fie odihna care este moștenirea sfinților și în care ei intră prin convingere — aceeași odihnă la care Dumnezeu a lansat atîtea chemări, după cum este înfățișat în aceste capitole din Evrei, — sau o considerăm ca reprezentînd odihna menționată în vers. 4, în care se spune că „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a Șaptea de toate lucrările Lui”. Domnul Isus a intrat exact într-o astfel de odihnă (Mat. 11,28,29 ; Luca 4,16).

Dacă, pe de altă parte, noi considerăm acest „cine” sau „el” ca referindu-se în general la credincios, atunci interpretarea ar fi : „Oricine intră în odihna lui Dumnezeu oricine este pe deplin convertit, s-a oprit de la lucrările lui așa cum Dumnezeu S-a oprit de la ale Sale”. Expresia „s-a oprit” sau „a încetat” este aceeași expresie, care este tradusă în altă parte cu „odihna” sau „s-a odihnit” — așa cum găsim în versetele de mai înainte, sau chiar în versetul 4, unde spune : Dumnezeu S-a odihnit”, și este aceeași expresie care este tradusă în versetele de mai

(continuare în pag. 16)

CONSACRĂRI DE PASTORI

Punerea deoparte prin consacrare a slujitorilor lui Dumnezeu pentru lucrarea cea sfântă a slujirii în Biserica Sa, este și trebuie să fie privită ca fiind una dintre preocupările vitale ale bisericii. Creșterea spirituală a bisericii lui Dumnezeu, dezvoltarea virtuților divine în Hristos Isus, ca și legăturile frățesti ca membri ai corpului Bisericii Sale, toate acestea sînt legate laolaltă și în multe cazuri depind, sînt condiționate de consacrarea acelor care slujesc în locul Domnului Hristos și pentru El, aici în biserica Sa.

Vorbind despre calitățile calificatoare ale slujitorului lui Dumnezeu, Sfînta Scriptură ne arată că din totdeauna ei au fost cunoscuți ca

se întorcă de la întuneric la lumină... și să primească, prin credința în Mine, iertarea de păcate și moștenirea cu cei sfinți" (Fapte, 26, 16—18). Și apostolul Pavel va considera aceasta o „chemare înaltă”. În conformitate cu rînduiele sfinte din biserica lui Dumnezeu, ca urmare a hotărîrilor luate cu matură chibzuință de către Comitetele de Conducere (Conferințe și Uniune), în ultimul timp au avut loc o serie de consacărî, de punere deoparte prin punerea mîinilor de către ceata slujitorilor lui Dumnezeu, a unor pastori, în conformitate cu ritualul obișnuit în biserica adventă pentru asemenea ocaziuni.

Astfel, Sabatul de la 1 decembrie 1973 a avut loc în Comunitatea

subliniat importanța chemării la lucrarea de slujire cum și responsabilitatea celui chemat. Responsabilitatea față de Dumnezeu, față de biserică și față de societate, reținînd faptul că Domnul nostru Isus Hristos, care Și-a desfășurat activitatea Sa în mijlocul oamenilor a urmărit un singur scop a avut o singură ținută și anume, a trăit pentru a face pe alții fericiți. Pastorul trebuie să calce pe urmele Mîntuitorului. El trebuie să slujească binelui și fericirii semenilor săi. Aceasta este chemarea și menirea lui. Rugăciunea de binecuvîntare a fost înălțată de fr. Constantinescu Alexandru, președintele Conferinței Sibiu. Cuvîntul primirii în rîndul pastorilor a fost rostit de către fr. Pălășan Aurel.

fiind „oameni ai lui Dumnezeu”, „oameni călăuziți de Duhul Sfînt”. Moise primi din partea Domnului instrucțiuni categorice cu referire la condițiile calificatoare ale unui preot, cu referire la îmbrăcămîntea, comportarea și capacitatea spirituală a sa. Apoi, pentru a păstra totdeauna vie în înțelegerea poporului Israel înalta chemare a slujitorului lui Dumnezeu, marele preot purta pe mîtră cuvintele : „Sfînt Domnului”.

În Noul Testament tabloul este foarte clar prezentat. Apostolul Pavel vorbește despre sine ca fiind : „chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu” (Rom. 1,1). Această problemă a punerii deoparte pentru lucrarea de slujire i-a fost foarte clar prezentată chiar de către Mîntuitorul pe drumul Damascului, cînd spune : „Dar scoală-te și stai în picioare ; căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor... Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să

Grant din București, ceremonia hirotonirii următorilor pastori : Belu Ioan, pastor în districtul Zimnicea Petre Nicolae, pastor în districtul Tîrgoviște, Radu Ioan, pastor în districtul Roșiori și Vasile Constantin, pastor în districtul Buzău. din Conferința București.

Cuvîntul și învățătura Scripturii cu privire la slujba și responsabilitatea pastorului în biserică și viața socială, a fost prezentată de către fr. I. Tachici, președintele Uniunii. Au mai participat de asemenea frații : D. Popa ; M. Pirvan ; I. Dănețiu ; V. Cojea ; P. Ghioaldă și Bujor Ioan Toma.

Pentru comunitatea A.Z.S. din Sfîntu Gheorghe, Jud. Covasna, Conferința Sibiu, Sabatul de la 21 decembrie 1974, a fost un Sabat deosebit. Pentru prima dată, în comunitatea din Sfîntu Gheorghe avea loc întărirea prin binecuvîntare a unui pastor și acesta a fost fr. Tajty Ioan, pastorul districtului Sfîntu Gheorghe. Cu această ocazie, fr. D. Popa, președintele Uniunii a

consilier Conferința Sibiu, iar fr. Cazan Titu, pastor al comunității Brașov și membru al Comitetului Conferinței Sibiu, a adresat noului pastor cuvîntul trimiterii sale. Au mai fost prezenți frații : Berner Konrad, secretarul Conferinței Sibiu, Csongvay Desideriu, pastor districtul Brașov și Sajtoș Iosif, pastor pensionar.

După amiaza aceluiaș Sabat, frațele Tajty Ioan a prezentat hotărîrile și dorința sinceră a inimii sale de a sluji lui Dumnezeu și bisericii după capacitatea darului dat lui de cer.

Sîmbătă 4 ianuarie 1975, primul Sabat al anului în care am intrat, în comunitatea București-Grant, a avut loc ceremonia hirotonirii ca pastor al Bisericii Advente, a fratelui Dumitrescu Nelu, membru al Comitetului Uniunii de Conferințe A.Z.S. și contabil șef al Uniunii.

După o activitate de mai bine de douăzeci de ani, timp în care fr. N. Dumitrescu și-a îndeplinit cu

SIMBOLICA ZI DE ISPĂȘIRE

competență și conștiință răspunde-
rile avute, convins fiind că mai este
loc și pentru „mai bine“, Comitetul
Uniunii analizând activitatea dînsu-
lui, cum și responsabilitatea ce-i
revine în biserică, a hotărît întărirea
lui prin binecuvîntare. După o te-
meinică cercetare în Comitetul
Uniunii, lucrarea a fost adusă la
îndeplinire în comunitatea Buc.-
Grant. Cuvîntul Domnului sub-
liniind lucrarea, chemarea și răs-
punderea pastorului, a fost rostit de
către fr. Popa Dumitru, președintele
Uniunii. Rugăciunea de binecuvîntare
a fost înălțată de fr. M. Pirvan,
secretarul Uniunii de Conferințe,
iar frații C. Petcu, consilier Uniune
și I. Dănețiu, președintele Conferin-
ței București, au adresat noului
pastor cuvîntul trimiterii lui și al
primirii în rîndul pastorilor bise-
ricii advente.

Au mai participat de asemenea
frații: Doroftei Aristide, T. Nicu-
lescu, consilier Uniune; M. Popa,
consilier Conferința București;
P. Ghioaldă și M. Sofronie, pastori
Conferința București.

În finalul programului fr. Dumitrescu Nelu a subliniat hotărîrea
vieții sale de a sluji lui Dumnezeu,
bisericii și patriei, cu toată sincerita-
tea și capacitatea darurilor sale.

Căci nu trebuie să uităm că lu-
crarea slujitorului lui Dumnezeu nu
este o profesiune, ci este o chemare.
Această chemare nu este numai
pentru o anumită perioadă de timp,
pînă cînd o altă preocupare mai
atractivă se va ivi, ci este pentru
toată viața. Este un apostolat.

. REDACTIA

Rezolvarea problemei ștergerii
păcatelor din cărțile lui Dum-
nezeu și curățirea conștiinței noas-
tre, o putem citi în simbolurile și
asemănările din serviciul divin al
Vechiului Testament. Ispășirea sim-
bolică din Sfîntul Locaș, avea loc
la ziua de ispășire sau de judecată.
În ea se încheia anul religios și
întregul serviciu anual de ispășire.
Regula cea sfîntă a acestui serviciu
avertiza pe fiecare că „după lege
totul este curățit prin sînge, și fără
vărsare de sînge, nu este iertare“
(Evr. 9,22).

Păcatul a putut fi ispășit numai
prin sîngele păcătosului sau prin
sîngele înlocuitorului său. Către
sîngele Mielului lui Dumnezeu, în
mod simbolic arăta sîngele tuturor
jertfelor junghiate, fie miel sau ied,
vițel sau capră, berbec sau pasăre.
Vina păcătosului a putut fi spălată
numai cu sîngele lui Hristos, vărsat
pentru răscumpărarea lumii. Ierta-
rea nu se putea căpăta prin sînge
de animale ci numai prin credința
că va veni ziua cînd sîngele lui
Hristos va spăla toate păcatele
credincioșilor.

Întregul ceremonial din serviciul
Vechiului Testament a fost o pre-
zentare simbolică a slujbei mijloci-
toare a lui Hristos pentru salvarea
noastră. Lucrarea mîntuirii era sim-
bolizată prin jertfa mieilor nevino-
vați în fiecare dimineață și seară.
Preotul a reprezentat pe Hristos

adevăratul Mijlocitor între Dum-
nezeu și om, căci Hristos era și Dum-
nezeu și Om. Altarul cu jertfele
sale zilnice era simbolul crucii lui
Hristos. Cortul întrunirii era unicul
loc de scăpare pentru păcătos, și
reprezenta semnul dreptății lui
Dumnezeu din cer. Despre cortul
lui Dumnezeu cel sfînt a cîntat
împăratul David spunînd: „Dum-
zeu este adăpostul și sprijinul nos-
tru, un ajutor care nu lipsește
niciodată în nevoie. De aceea nu ne
temem, chiar dacă s-ar zguduî pămîntul,
și s-ar clătina munții în
inima mărilor“ (Ps. 46,1. 2).

Într-un sens deosebit ziua de
ispășire era considerată ca fiind
ziua de judecată. Fiecare păcătos
care nu s-a refugiat la Dumnezeu
cerînd iertare în sîngele lui Hristos,
în ziua judecării sau a ispășirii el
s-a osîndit să „fie nimic din popo-
rul lui“ (Lev. 23,29). Un astfel de
bărbat sau femeie a lepădat unica
ocazie de a primi iertarea păcatelor
și viața veșnică. El nu s-a putut
bizui pe făgăduința simbolizată de
capacul de aur (milostivitorul) al
chivotului legămîntului care suna:
„și i se va ierta“.

Ziua simbolică de ispășire a fost
într-adevăr ziua judecării. Ea avea
loc toamna și dura exact douăzeci
și patru de ore. Nimeni nu mîncea
și nici nu bea în ziua aceasta. Fie-
care membru al familiei petrecea
aceste ore sfînte în post și rugă-

EPISTOLA CĂTRE EVREI

(urmăre din pag. 14)

înainte cu „odihnă“; astfel că
versetul ar putea fi redat astfel:
„El (cine) intră în odihna lui
Dumnezeu el se odihnește de ase-
menea de lucrările sale, așa cum
Dumnezeu S-a odihnit de ale Lui“.

Dacă ne întrebăm, cum S-a
odihnit Dumnezeu de lucrările
Sale, noi găsim răspunsul în ver-
setul 4, „Dumnezeu S-a odihnit
în Ziua a Șaptea de toate lucrările
Lui“. Dacă încorporăm acest răs-
puns în interpretarea noastră a
textului, atunci obținem acest re-
zultat: „El (cine) intră în odihna
lui Dumnezeu, cine este pe deplin

convertit, se odihnește în ziua a
Șaptea, cum S-a odihnit și Dum-
nezeu“. Sabatul este semnul sfin-
țeniei lui Dumnezeu (Ezech. 20,12).
Dar semnul este de mică valoare
dacă nu este ancorat, sau nu por-
nește de la realitatea pentru care
stă. Oricine deci, păzește Sabatul
cel sfînt al lui Dumnezeu, trebuie
să fie el însuși sfînt. Acest lucru
este la fel ca și atunci cînd te
oprești de la lucrările tale.

Nu putem decît să credem că
Dumnezeu are un scop atunci cînd
leagă Sabatul de adevărata con-
vertire și de sfințire. Istoria ne-

ascultării lui Israel, așa cum este
redată în capitolul douăzeci al
cărții lui Ezechiel, descoperă în
mod clar faptul că eșecul lor în a
păzi Sabatul cel sfînt, a cîntărit
mult în lepădarea lor de către
Dumnezeu. Aceasta, totuși, așa cum
am subliniat mai înainte, însem-
nează ceva mai mult decît numai
păzirea unei zile. Ziua a fost
importantă, dar fără îndoială că
era numai semnul exterior al unei
experiențe interioare, un semn al
Sfințeniei, al sfințirii. Eșecul lor
de a recunoaște și a păzi Sabatul
descoperă o lăuntrică stare de ne-
supunere, de neascultare față de
Dumnezeu, care necesită o acțiune
de curățire.

Mulți ani, veacuri de-a rîndul
Dumnezeu a apelat și a suportat
pe anticul Israel. Acum, în zilele
apostolului Pavel, chiar înainte de
nimerirea Ierusalimului, El mai
face un ultim apel. El repovestește

ciune, și în cercetarea sufletului său. Această zi era o zi de profundă cercetare de sine și căință. De la copil și până la bătrîn, fiecare își deschidea inima și sufletul lui Dumnezeu care Se descoperea după perdea și toți se încredeau în cuvintele Sale că: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, care... iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat“ (Exod. 34,6,7).

Marea zi simbolică de ispășire a arătat păcătosului că Dumnezeu nu poate să nu pedepsească pe cel vinovat, totuși El a găsit un mod ca dreptatea lui Hristos să o atribuie celui credincios. Deși timpul Noului Testament era încă departe totuși prin umbra morții la care legea călcată osindea pe călcătorii ei, s-a putut zări marea realitate: „Mînia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înăbușe adevărul în nelegiuirea lor“ (Rom. 1,18). Nu există o altă ieșire pentru păcătos decît a scăpa în cortul lui Dumnezeu, sub aripile harului Său.

Poporul iudeu știa bine că: „este cu neputință ca singele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele“ (Evr. 10,4). Singele acesta era numai un mijloc prin care în mod simbolic se arăta că păcatele recunoscute erau cîmșite în Sfîntul Locaș, pentru ca în ziua ispășirii să fie șterse pentru totdeauna. Fiecare păcătos a trebuit să știe că prin credința în singele lui

Hristos, păcatul i-a fost iertat în mod condiționat, nu și șters definitiv. Ștergerea simbolică a păcatului, trebuia să aștepte pînă la Marea zi de Ispășire, după cum și adevărata ispășire va trebui să aștepte pînă ce Hristos va șterge păcatele din cărțile cerului. la judecata din cer. Numai sfinșitul zilei simbolice de ispășire aducea liniște conștiinței neliniștite.

În ziua aceea chiar Marele Preot săvîrșea acest ceremonial solemn. Trebuia ca mai întîi el să aducă jertfa pentru ispășirea spirituală a sa și a familiei sale și apoi să aducă o a doua jertfă pentru ispășirea „copiilor lui Israel pentru păcatele lor“ (Lev. 16,34).

Numai după aducerea acestor jertfe putea el începe acest serviciu sublim dar și hotărîtor, pentru curățirea Sfîntului Locaș de singele adus aici ca simbol al păcatelor recunoscute.

Pentru această unică slujbă a marelui preot, a fost aleasă și o jertfă deosebită. Din doi țapi unul era ales spre a fi jertfa de iertare pentru popor. Tot astfel în mod simbolic se curățea Sfîntul Locaș prin stropirea spre capacul de aur al Milostivitorului cu singele jertfei.

Marele preot intra cu un pas maiestros dincolo de perdeaua ce despărțea Locul Sfînt de Locul Prea Sfînt. Poporul nu-l putea vedea, dar a putut auzi pașii săi după sunetul clopoștelor de la mantia sa. În clipa aceea se făcea o liniște absolută și toți știau că

a venit momentul hotărîtor atît pentru viața lor cît și pentru viața Marelui Preot. În clipa intrării el a stropit cu sînge spre Milostivitor. Răsunetul clopoștelor însemna că păcatele le sînt iertate și viața dăruită. Astfel a fost împlinită în mod simbolic cererea Legii călcate, care cerea moartea păcătosului sau singele înlocuitorului său.

Acum Marele Preot a luat asupra sa toate păcatele poporului reprezentînd astfel pe Isus Hristos, Marele nostru Preot. La ieșirea din Locul Sfînt se afla cel de al doilea țap care aștepta să primească asupra sa păcatele tuturor și să le ducă cu sine în pustie. El simboliza pe Satan, marele ucigaș al oamenilor și cel care a adus la existență păcatul. Cu o liniște solemnă Marele Preot punea mîinile pe capul lui mărturisînd „peste le toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei“ (Lev. 16,21). Apoi un om ales special pentru aceasta ducea țapul în pustiu lăsîndu-l acolo. Păcatele au fost îndepărtate și uitate.

Biserica lui Hristos a crezut întotdeauna că și această slujbă a marelui preot era numai o umbră a slujbei lui Hristos. Ceremonialul care avea loc în marea zi simbolică de ispășire sau judecată, era o ilustrație a curățirii Sfîntului Locaș crescînd de păcatele noastre. Slujba lui Hristos ca Mare Preot în Templul lui Dumnezeu din ceruri, este una din cele mai importante prelegeri din Cuvîntul lui Dumnezeu.

În epistola apostolului Pavel, adresată creștinilor veniți dintre Evrei, avem o analiză, o comparație între Locașul Sfînt pămîntesc și cel ceresc, ca și între cele două feluri de preoțime. Apostolul Pavel zice: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mîna omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu“ (Evr. 9,24). Atunci Tatăl a zis binecuvîntatului Său Fiul: „Șezi la dreapta Mea pînă ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale“ (Fapte 2,34,35).

Să depunem și noi inimile noastre la picioarele Lui. Căci Dumnezeu este Urzitorul și Desăvîrșitorul mîntuirii noastre.

istoria eșecului părinților lor, spune copiilor, de ce părinții lor au suferit un eșec, de ce n-au intrat în adevărata odihnă a lui Dumnezeu și apelează la ei ca aceștia să nu calce pe calea bătătorită de părinții lor ci să se întoarcă la Dumnezeu cît se mai zice astăzi.

Acest apel, deși adresat bisericii apostolice, este de asemenea un apel către noi credincioșii ca să ne întoarcem la Dumnezeu și să intrăm în odihna Lui. Este un apel la o completă întoarcere în casa Tatălui, o întoarcere la odihna Lui.

Intrînd în „odihna“ lui Dumnezeu, care constă în a avea încredere în harul mîntuitor al Domnului Isus, credincioșii au încetat, ca fiind o necesitate, de a mai încerca de a atinge neprihănirea prin propriile sale fapte. Scriitorul poate că a avut de asemenea în

mintea „odihna“ creștină de acțiunile păcatului, lucrări și acțiuni care au împiedicat generația Iudeilor care a fost scoasă din Egipt, să intre în Țara Făgăduinței, iar generațiile de mai tîrziu, să intre în odihna spirituală a lui Dumnezeu (Cap. 3,8,9 ; 4,8).

VERSETUL 11 „Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta“. Să fim perseverenți, doritori și serioși în eforturile noastre de a intra în odihna lui Dumnezeu.

„În aceeași pildă“. Comentatorul Vaughan spune cu referire la aceasta: „Ca nimeni să nu cadă (punînd piciorul) în semnul lăsat de pașii generației exodului“. Aceasta subliniază lecția prezentată deja ca să fim atenți ca nu cumva să călcăm în urma pașilor acelora care au supărat pe Dumnezeu prin neascultarea lor.

EXEGET

C. ADV.

DOMNUL NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

M. POPA

Raportul Biblic cu privire la grija lui Dumnezeu față de poporul Său este plin de cele mai folositoare învățături pentru biserică rămășiței. Acest raport arată că de-a lungul secolelor El a avut și are un scop permanent și de neschimbat. El nu îngăduie nimic care să înfrângă acest scop. În toate împrejurările și situațiile critice care se ivesc, El are controlul. El vede mai dinainte primejdiile care pîdesc pe cale și trimite avertizări poporului Său pentru a-l păzi și proteja. Când ei au nevoie de solii care să-i trezească, să-i inspire și să-i regenereze, El ridică soli care să dea aceste solii. Marea mișcare a exodului din Egipt la Canaan, istoria lui Samuel și Israel, a lui David și regatul pentru care el a fost ales să-l întemeieze și experiențele tragice ale lui Ieremia din regatul lui Iuda, și înfrîngerea și captivitatea sa, — toate sînt ilustrări ale acestui fapt.

În relatările acestor mari crize găsim că soliiile lui Dumnezeu către popor aveau un dublu scop: Mai întîi ele arătau rătăcirile în care poporul Său era dus și îi avertiza de urmările serioase care vor veni dacă ei nu se întorc la El. În al doilea rînd, ele arătau cu deplină claritate exact ceea ce era necesar ca să-i ajute și le da asigurarea că El nu numai că le va da potrivit tuturor nevoilor lor, dar că îi va și inspira și le va da posibilitatea să intre în posesia ajutorului oferit dacă îl vor dori însă din toată inima. Din partea Domnului nu era nici o lipsă pentru ca să nu facă față oricărei amăgiri și primejdii cu care Satana căuta să distrugă poporul și lucrarea Sa.

Evenimentele și experiențele legate de primirea soliei îndreptării prin Credință, din 1888, au o izbitoră asemănare cu experiențele pe care le-a făcut poporul lui Dumnezeu în vremurile de demult. Este bine să se dea cea mai atentă

considerație soliiilor Spiritului Profetic care au precedat Conferința de la Minneapolis din 1888.

Soliiile din 1887. Mărturiile Spiritului Profetic care au fost primite în timpul anului 1887 avertizau de primejdia existentă. Ele neconțin menționau un rău caracteristic, o rătăcire în care Biserica cădea. Acea rătăcire era arătată ca fiind fatala greșeală de a cădea în formalism și anume, înlocuirea acelei experiențe lăuntrice, din inimă, care vine numai prin părtășie cu Isus Hristos, Domnul nostru, cu ritualuri, ceremonii, dogme, organizări și activități normale. În tot timpul anului această primejdie concretă era pusă în atenția slujitorilor Evangheliei și a tuturor credincioșilor prin soliiile transmise bisericii prin scris și viu grai. Pentru ca să ne dăm seama de gravitatea situației din acel timp și să înțelegem mai bine avertizările, vom cita cîteva paragrafe, dînd și data publicării:

1. „Este posibil să fii un credincios onorabil, înscris în registrul Comunității și totuși să fii găsit „prea ușor“ și să pierzi viața veșnică. Este posibil să practici unele din preceptele Sfințelor Scripturi și să fii socotit creștin și totuși să nu fii mîntuit întrucît ești găsit în lipsă în ce privește virtuțile de seamă ce constituie caracterul creștin“. 11 Ianuarie 1887.

2. Două săptămîni mai tîrziu o altă solie declara:

„Respectarea ritualurilor exterioare niciodată nu va satisface marea nevoie a sufletului credincios. Numai o simplă mărturisire despre Domnul Isus Hristos nu este îndeajuns pentru a pregăti pe cineva să reziste la proba judecării“. 25 ian. 1887.

3. Trei săptămîni după aceasta se declara în mod clar:

„Există prea mult formalism în Biserică. Sufletele pier din lipsă de lumină și cunoștință. Noi ar trebui să fim atît de strîns legați de izvorul luminii încît să putem fi adevărate canale de lumină... Aceia care declară că se călăuzesc după Cuvîntul lui Dumnezeu, pot fi familiarizați cu mărturisirile lor de credință și totuși să fie asemenea pretențiosului smochin, care-și flutura frunzișul în fața lumii, dar cînd a fost cercetat de Domnul și Învățătorul nostru, a fost găsit fără roade“. 15 febr. 1887.

4. La două săptămîni după aceea. veni o altă solie de aceeași importanță:

„Domnul Isus, pe Muntele Măslinilor, declara clar: „Deoarece nelegiuirea se va înmulți, iubirea

multora se va răci“, El, Domnul vorbește despre o clasă de credincioși care cad din înalta stare de spiritualitate. Astfel de prezentări ca acestea să le primim cu toată seriozitatea și să ne determine la o profundă cercetare lăuntrică a inimii noastre... Ritualul formal, orînduit, al serviciilor religioase se ține cu exactitate, dar unde este iubirea Domnului Isus? Spiritualitatea dispăre... Vom ține noi seama de gîndul exprimat de Duhul Sfînt al lui Dumnezeu? Ne vom ocupa noi mai mult de viața spirituală trăită, pusă în practică și cu mult mai puțin de rînduiri mecanice?“.

Mereu de-a lungul întregului an, soliiile continuau să vină avertizîndu-ne că formalismul pătrunde în Biserică, că noi ne încredem prea mult în forme, ceremonii, teorii, rînduiri mecanice și într-un circuit de activități. Desigur aceste solii erau adevărate și ele ar fi trebuit să producă o profundă impresie. Însă formalismul este mult mai înșelător și ruinător. Este stîncă ascunsă sub apă, neobservată, de care, de-a lungul secolelor, Biserica era de atîtea ori gata, gata să sufere naufragiu. Apostolul Pavel ne avertizează că „forma de evlavie“ fără puterea lui Dumnezeu va fi una din primejdiile zilelor din urmă și ne îndeamnă să întoarcem spatele lucrului amăgitor, ispititor. Mereu și mereu, prin diferite mijloace, Dumnezeu trimite avertizări Bisericii Sale pentru a scăpa de primejdia formalismului.

Era o realitate această primejdiioasă înșelătorie împotriva căreia Spiritul Profetic dădu repetate avertizări în anul 1887; și de aceea, solia îndreptării prin Credință ne-a fost trimisă tocmai pentru a ne păzi de toate consecințele formalismului.

Această mișcare adventă este a lui Dumnezeu. Ea este destinată unui triumf glorios. Organizația ei este divină. Ramurile ei de activitate sînt ca un mecanism cu roțițe, toate cu măiestrie unite laolaltă; însă ele sînt incomplete și stinghere fără Duhul Sfînt din lăuntru rotilor care dă putere și face să rodească neîntîrziat. Aceste roțițe sînt formate din bărbați și femei. Dumnezeu botează mai degrabă bărbați și femei decît organizații; și cînd cei ce cred primesc puterea Duhului Sfînt în viața lor, atunci frumoasa mașinărie înaintează cu repeziune în lucrarea ce i s-a încredințat. Acest lucru trebuie să se realizeze în mod individual înainte ca să se poată realiza în mod colectiv. Și atunci, cît de imperativă va fi nevoia noastră după ajutorul lui Dumnezeu!

Însă nu au fost date numai avertizări împotriva înlocuirii cu teorii, ritualuri, activități formale și mecanismul organizării. Odată cu aceste avertizări a venit și o solie pozitivă, puternică și directă care ne spune exact ce trebuie să facem pentru a ne salva din situația în care noi ne lăsăm țirii. Intreaga solie nu poate fi reprodușă aici din cauza mărimii ei. Totuși, câteva citate vor exprima într-o măsură oarecare ideea privind profunzimea ei însemnate, cum și despre speranța pe care ea o dă Bisericii dacă învățătura ar fi luată în seamă :

„O redesteptare a adevăratei spiritualități între noi este cea mai mare și cea mai urgentă din toate nevoile noastre. Să căutăm să atingem acest deziderat, iată care trebuie să fie prima noastră preocupare spirituală. Trebuie să depunem un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu e binevoitor să reverse binecuvântarea Sa asupra noastră, ci pentru că noi simțem nepregătiți să o primim... În Biserică sînt persoane care nu sînt convertite, și care nu vor să se unească în rugăciune fierbinte, stăruitoare. Trebuie să pășim în această lucrare în mod personal. Trebuie să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Nelegiuirea abundă și poporul trebuie să fie învățat să nu se mulțumească cu o formă de evlavie fără de Spiritul și puterea de sus, de la Dumnezeu...

„Nu este nimic de care Satana să se teamă mai mult ca de faptul că poporul lui Dumnezeu va curăți calea dînd la o parte orice piedică, așa încît Domnul Hristos să poată revărsa Duhul Său cel Sfînt peste o biserică ce lincezește și peste credincioși care au nevoie de po-

căință. Atunci cînd calea este pregătită pentru Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu, binecuvîntarea va veni. Satana nu poate împiedica o ploaie torențială de binecuvîntări care să se reverse peste poporul lui Dumnezeu după cum nu poate închide nici zăgazurile cerului ca ploaia să nu mai poată cădea pe pămînt. Oamenii și îngerii cei răi nu pot să împiedice lucrarea lui Dumnezeu sau să îndepărteze prezența lui Dumnezeu din adunările poporului Său, dacă cei credincioși, cu inima smerită și în mod sincer, își vor mărturisi păcatele, le vor părăsi și în credință se vor prinde puternic de făgăduințele Sale. Oricărei ispite, oricărei influențe potrivnice, fie cunoscută sau necunoscută, i se poate împotrivi cu succes „nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor“.

Ce solie solemnă și cu toate acestea cit este de plină de sfaturi folositoare și impresionabile! Ce perspectivă stă în fața bisericii dacă în mod sincer ea va ține seama de această solie! Ce tristă această mare solie a trecut odată cu filele anuale ale revistei în care s-a publicat pentru a sta îngropată atît de mult timp! Această solie e bine să fie adusă în atenția bisericii așa cum Ezra a adus cartea cea uitată a legii lui Moise și a citit lui Izrael instrucțiunile cuprinse în ea.

Remediul care să fie aplicat. În timp ce anul se încheia, a venit o solie care arăta cu claritate și în mod pozitiv spre singurul remediu pentru păcate, prezentat înaintea noastră cu atîta stăruință și în repetate rînduri în decursul întregului an. Acest remediu, ni se spune, este unirea cu Domnul nostru Isus Hristos.

o tărie, o putere de rezistență și o vigoare intelectuală, ce nu poate fi dobîndită printr-o dietă mai complicată și mai stimulentă“.

Recomandă laptele curat, ouă proaspete, pline intermediară și bine coaptă, într-o vreme, cînd nici oamenii de specialitate nu cunoșteau valoarea apei, dînsa, în urma luminii primite, scria și spunea că băutura ideală pentru organismul omului, este apa. Cînd medicii, din motive greșite interziceau apa bolnavilor cu temperatură, dînsa recomanda folosirea apei curate și proaspete, cu efectele ei terapeutice și înviorătoare. Iar în ceea ce privește folosirea apei în exterior, sfătuieste băile de curățire și de calmare a nervilor, după cum suportă organismul diferit al oamenilor. Re-

„Există o mare deosebire între o pretinsă unire și o reală unire cu Domnul Hristos prin credință“. Pe baza mărturisirii de credință cei credincioși sînt primii în biserică, însă aceasta nu dovedește că ei au o vitală legătură cu Vița... Atunci cînd această intimitate a legăturii de comuniune se formează, păcatele noastre sînt aduse înaintea Domnului Hristos, iar neprihănirea Sa ne este atribuită. El S-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să putem fi făcuți prin El, neprihăniți ai lui Dumnezeu...

„Puterea răului este atît de identificată cu natura omenească încît nimeni nu o poate birui decît numai prin unire cu Domnul Hristos. Prin această unire noi primim putere spirituală și morală. Dacă avem în noi Spiritul Domnului Hristos, vom aduce roade ale neprihănirii...

„Unirea cu Domnul Hristos prin credință vie este cea care are durabilitate; orice altă unire trebuie să înceteze. Mai întîi Domnul Hristos ne-a ales pe noi plătind un preț infinit de mare pentru răscumpărarea noastră și adevăratul credincios alege pe Domnul Hristos ca primul și ultimul și cel mai bun din toate cite sînt. Dar această unire ne costă ceva. Este o legătură de totală dependență, în care urmează a se angaja cel credincios. Toți cei care intră în

DARUL ȘI ROLUL SPIRITULUI PROFETIC

URMARE

DIN C. ADV. Nr. 9—10/1974

comandă băi zilnice, sau dacă nu sînt condiții, atunci cel puțin odată sau de două ori pe săptămîna.

Vorbind despre valoarea unei vieți în aer curat și mereu proaspăt, dînsa scria: „Lucrurile naturii sînt binecuvîntările lui Dumnezeu și sînt prevăzute de El ca să dea sănătate corpului, minții și sufletului. Ele sînt date celor sănătoși ca să-i țină sănătoși, și sînt date celor bolnavi ca să-i însănătoșeze. Cînd

(continuare în pag. 20)

această unire trebuie să simtă nevoie după singele ispășitor al Domnului Hristos. Ei trebuie să-și schimbe inima. Trebuie să supună voința lor proprie voinței lui Dumnezeu. Va fi o luptă cu obstacolele lăuntrice și cu cele ce sînt în afara inimii noastre. Trebuie să se facă o lucrare dureroasă de dezlipire, precum și o lucrare de atașare. Mîndria, egoismul, vanitatea — păcatul sub toate formele lui — trebuie să fie biruit, dacă dorim să intrăm în unire cu Domnul Hristos. Motivul pentru care mulți găsesc că viața de creștin este atît de deplorabil de grea, motivul pentru care ei sînt atît de nestatornici, de schimbători, este că ei încearcă să se atașeze de Domnul Hristos fără ca mai întîi să se despartă de acești idoli preferați“.

Această solie ne aduce chiar în miezul Evangheliei — unirea cu Domnul Hristos. Nimeni nu poate birui păcatul decît prin această unire. Prin unire cu Domnul Hristos, păcatele noastre sînt așezate asupra Sa, iar neprihănirea Sa ne este atribuită. Aceasta este realitate, nu dogmă, nici ceremonie. Nu însemnează nici calitate de membru nici acceptare cu mintea a teoriei și dogmei. Unirea cu Domnul Hristos este o realitate care satisface toate cîte aparțin de viața de creștin. În aceasta constă siguranța noastră. Aceasta era marea noastră nevoie în 1887, iar pentru a ne conduce în acea experiență

Domnul Isus ne-a trimis solia Îndreptării prin Credință.

Soliile din 1888. În timp ce pășeam în anul 1888, solii pozitive, de îndreptare, care au început în 1887 au continuat, crescînd în claritate și tărie, după cum se va observa. Calea cea adevărată este clar prezentată, singura cale ce oferă sinceritatea adevărată, realitate și biruință. Această cale adevărată este prin părtașie cu Domnul nostru Isus cel Înălțat. Observați următoarele cuvinte clare :

Singura cale adevărată. „Fără prezența Domnului Isus în inimă, serviciul religios este numai formalism rece, mort. Dorința arzătoare după comuniune cu Dumnezeu curînd încetează cînd Spiritul lui Dumnezeu se îndepărtează întristat de la noi ; dar cînd Domnul Hristos este în noi nădejdea slavei, noi sîntem mereu îndrumați să cugetăm și să acționăm potrivit cu slava lui Dumnezeu“. 17 aprilie 1888.

„E nevoie să studiem viața Răscumpărătorului nostru, deoarece El este singurul exemplu desăvîrșit pentru cei ce cred. Să contemplăm marea jertfă de la Golgota și să vedem grozavia teribilă a păcatului și dreptatea Legii lui Dumnezeu.“

Dintr-un studiu profund, temeinic, asupra răscumpărării veți ieși întăriți și înobilizați. Înțelegerea voastră privind caracterul lui Dumnezeu va fi adîncă ; și cu întregul plan al mîntuirii clar definit în mintea

neretului, spre a deveni membri demni și folositori ai societății de astăzi și de mine. Învață cum să trăiască oamenii cinstiți, cum să lucreze cu mințile și mințile lor, cum să ajute și pe alții, spre a-i feri de degradare și ruină.

A îndemnat pe oameni să fie credincioși țării și autorităților să-și iubească țara și poporul din care fac parte. Fiecare să fie o lumină pentru semnul său.

Rolul Spiritului Profetic în biserica noastră a avut, și are ca scop, formarea omului pentru viața aceasta, și pregătirea lui pentru viața viitoare, nemuritoare, pe care Mintuitorul a asigurat-o prin moartea Lui pe Golgota și prin ispășirea păcatelor noastre prin sîngele Lui prețios versat pe cruce.

Astăzi după aproape 130 ani de la apariția mișcării advente, și concomitent cu ea, a Spiritului profetic, avem motive să credem cu fermitate în călăuzirea divină, și să zicem împreună cu profetul din vechime : „Pînă aici ne-a ajutat Domnul“ 1 Sam. 7,12.

Cîteva date și amănunte din viața Elenei G. White

Elena Gould Harmon, devenită prin căsătorie White, s-a născut în orașul Gorham, Statul Maine, la 26 noiembrie 1827.

Părinții ei : Robert și Eunice Harmon, au fost membri ai bisericii Metodiste, mai tîrziu au devenit Adventiști.

voastră. voi veți fi mai bine în stare să îndepliniți mandatul divin. Dintr-un simț al convingerii depline, puteți apoi mărturisi despre caracterul de neschimbat al legii manifestată prin moartea Domnului Hristos pe cruce. despre natura malignă a păcatului și despre neprihănirea lui Dumnezeu în îndreptățirea credinciosului în Domnul Isus cu condiția ascultării sale de aici înainte de preceptele sfîrșirii lui Dumnezeu din cer și de pe pămînt“. 24 aprilie 1888.

Răscumpărătorul nostru, jertfa Sa ispășitoare pentru noi, natura malignă a păcatului. neprihănirea Domnului Hristos care se primește prin credință, în contemplarea serioasă și acceptarea deplină a acestor adevăruri vitale ale Evangheliei se poate găsi iertare, îndreptățire, pace, bucurie și biruință.

O solie uimitoare. După prezentarea singurei căi adevărate, a venit o solie uimitoare care trebuie că a fost plănuită de Domnul pentru a îndruma pe poporul Său să-și dea seama de primejdia lor și să pășească imediat pe calea cea sigură.

„Întrebarea cea solemnă trebuie să o înțeleagă fiecare membru din comunitățile noastre : Cum stăm noi înaintea lui Dumnezeu, ca urmași ai Domnului Isus Hristos? Lumina noastră strălucește ea oare prin raze clare și puternice? Ca popor, ne-am consacrat noi în mod solemn lui Dumnezeu, și păstrăm noi uni-

Au fost 8 copii. Ea și sora ei gemănă, Elisabeta, au fost cei din urmă copii.

S-a convertit la o adunare de cîmp Metodistă în luna martie 1840. S-a botezat în orașul Portland, Maine, unde se mutase între timp cu familia. Biserica Metodistă, în anul 1843, a exclus familia Harmon, din cauza vederilor lor adventiste.

S-a căsătorit cu James White, la 30 august 1846. Au avut patru copii, toți băieți ; Henry, Edison, William și John Herbert.

Prima viziune a avut-o în luna decembrie 1844, ultima viziune la 3 martie 1915. Între anii 1844 și 1915 a avut cam două mii de viziuni și vise profetice.

A început să țină Sabatul, odată cu toamna anului 1846, curînd după căsătorie.

În luna noiembrie 1848, a avut viziunea în legătură cu lucrarea de publicare, pe cînd era la Dorchester, Massachusetts. În anul 1849, luna iulie, a apărut primul număr din Present Truth — Adevărul Prezent — în orașul Middletown, Connecticut.

Insemnata viziune despre reforma sanitară a avut-o în ziua de 6 iunie 1863, în casa lui A. H. Hilliard, în orașul Otsego, Michigan.

James White a murit în ziua de 6 august 1881. Sora White a fost văduvă timp de 34 ani.

A lucrat în Europa timp de 2 ani, din vara anului 1885, pînă în vara

DARUL ȘI ROLUL SPIRITULUI PROFETIC

(urmare din pag. 19)

acestea sînt legate cu tratamentul cu apă, ele sînt mai cu efect pentru refacerea sănătății decît toate medicamentele din lume“.

Prin scrierile dînzei în domeniul sanitar, dă asigurarea că cei care se vor conforma acestor practici și indicații de origină divină, vor fi scutiți de multe suferinți și cheltuieli. Unii ca aceștia se vor bucura de sănătate și vor fi folositori familiei și societății.

Are sfaturi prețioase în ceea ce privește îmbrăcămintea, odihna, munca, recreația, lectura, muzica precum și adevăratele bucurii ale vieții și ale activității creatoare. Invită pe toți în natură, sub cerul liber, pe coline, în dumbrăvi sau pe malul lacurilor și al riurilor, cu unde lor cristaline, liniștitoare și înălțătoare.

Încurajează atmosfera caldă și fericită a familiei, unde dragostea curată și sinceră are efecte purificatoare asupra sufletului omeneș, și unde copiii pot să crească fericiți, alături de părinții lor fericiți.

Trasează în mare legile, după care să se facă educația copiilor și a ti-

rea noastră cu Izvorul întregii lumini? Nu sînt semnele decăderii și slăbirii extrem de vizibile în mijlocul comunităților creștine de astăzi? Moarte spirituală s-a abătut asupra bisericii care trebuie să manifeste viață și zel, neprihănire și consacrare, prin cel mai arzător devotament pentru cauza adevărului. Faptele privind starea reală a pretinsului popor al lui Dumnezeu vorbesc mai tare decît mărturisirea lor, și dovedesc că o putere a tăiat cablul care-î ținea ancorat de Stîncă Veacurilor și că ei sînt purtați încoace și încolo de valurile mării, fără hartă marină sau busolă". 24 iulie 1888.

O oarecare putere, se declară, a tăiat cablul care ținea biserica ancorată de Stîncă Veacurilor, iar membrii ei sînt purtați încoace și încolo de valurile mării, fără hartă marină sau busolă. Ce situație ar putea fi mai alarmantă decît aceasta? Ce alt motiv mai convingător ar putea fi dat pentru a arăta nevoia de a se întoarce din toată inima la Acela care numai El ne poate ține strîns uniți?

Înapoi la locul sigur de ancorare. După aceea a venit o solie care spunea exact ceea ce era necesar pentru a repara cablul pe care-l rupsese vrăjmașul și astfel să ne aducă înapoi la locul sigur de ancorare. Citiți-o cu atenție:

„Nu este suficient doar să fii familiarizat cu argumentele adevărului. Trebuie să impresionați prin

anului 1887. A făcut lucrare de pionierat în continentul Australian timp de nouă ani, 1891 pînă în anul 1900. Cei 11 ani petrecuți în misiune externă arată caracterul internațional al slujirii ei.

A scris 2.000 de articole pentru Review, 2.000 de solii pentru revista Semnele Timpului și cinci sute de articole pentru alte publicații. Lucrarea ei literară, care se urcă la o sută de mii de pagini, a fost scrisă cu mîna. Este cazul să amintim că singura pregătire școlară a ei, a fost de numai 3 clase elementare, pe care a trebuit să le întreprindă din cauza unei suferințe fizice.

Cam 60 de cărți, scrise în limba engleză și multe din ele traduse în multe limbi de circulație internațională și limbi ale diferitelor popoare, sînt la îndemîna celor interesați. Deși atît de vastă opera sa literară, nu se găsește niciodată vreă contradicție cu Biblia.

A murit în anul 1915, dar lucrarea ei pentru biserică, vorbește mereu.

„Incredeți-vă în Domnul, Dumnezeu vostru, și veți fi întăriți, incredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbui". 2 Cron. 20. 20.

+ Subiectul a fost prezentat la Conferința de Orientare pe trimes-trul I/1974, ținută cu pastorii și angajații Cultului nostru.

HRANT ARTINIAN

viața care este în Isus Hristos. Încercarea voastră va fi făcută cu deplin succes dacă Domnul Isus locuiește în voi, deoarece El a spus: „Fără de Mine nu puteți face nimic! Domnul Isus stă și bate la ușa inimii voastre și totuși, cu toate acestea, unii spun mereu: „Eu nu-L pot găsi". De ce nu deschideți ușa și să spuneți: „Intră scump Mîntuitor"? Sînt atît de bucuroși pentru aceste îndrumări simple cu privire la calea de a găsi pe Domnul Isus. Dacă nu ar fi aceasta, eu nu aș ști cum să-L găsească și a cărui prezență eu o doresc atît de mult. Deschideți ușa acum și goliți templul sufletului vostru de păcat și invitați pe Domnul Isus să intre. Spuneți-I: „Te voi iubi din tot sufletul meu. Vreau să fac faptele neprihănirii, vreau să ascult de legea lui Dumnezeu". Atunci vei simți prezența pașnică a Domnului Isus". 28 aug. 1888.

Chiar cu cîteva săptămîni înainte de a se întruni Conferința Generală la Minneapolis, Domnul a trimis următoarea solie ca un impresionant apogeu al tuturor îndrumărilor ce veniseră lună de lună timp de aproape doi ani cu privire la această mare temă:

„Care este lucrarea slujitorului Evangheliei? Este de a împărți drept cuvîntul adevărului, nu de a inventa o nouă evanghelie, ci de a împărți drept învățăturile Evangheliei care le sînt deja încredințate. Ei nu se pot bizui pe predici vechi pe care să le prezinte comunităților lor, deoarece aceste predici stereotipe nu pot fi potrivite pentru a face față ocaziei sau a satisface nevoile spirituale ale bisericii. Sînt subiecte care sînt grozav de neglijate, asupra cărora ar trebui să se insiste foarte mult. Sarcina soliei noastre ar trebui să fie misiunea și viața Domnului Isus Hristos. Să se insiste asupra umilinței, lepădării de sine, blîndeții și smereniei Domnului Hristos, pentru ca inimile mîndre și egoiste să poată vedea deosebirea dintre ele și Modelul desăvîrșit și să se umilească. Prezența fraților voștri pe Isus în bunăvoința Sa de a salva pe cel căzut. Arătați-le că El care a fost garantul lor a trebuit să ia natura omenească, și s-o poarte prin întunecul și grozăvia părăsirii Tatălui Său, din cauza neascultării de legea Sa; de aceea Mîntuitorul a fost găsit la înfățișare ca un om.

„Descrieți în măsura în care limbajul omenească o poate face, umilința Fiului lui Dumnezeu și să nu considerați că ați atins apogeu, cînd îl vedeți schimbînd tronul de lumină și de slavă pe care El îl avea cu Tatăl, pentru omenire. El a venit din cer pe pămînt și în timpul, cît a fost pe pămînt a purtat blestemul lui Dumnezeu ca garant pentru neamul omenească decăzut. El nu a fost obligat să facă aceasta. El a ales să suporte mînia lui Dumnezeu, pe care păcătoșul

și-o atrăsese prin neascultare de legea divină. El a ales să îndure batjocorile chinuitoare, ocările, biciuirea și răstignirea. „Și fiind găsit la înfățișare ca un om, El S-a umilit și S-a făcut ascultător pînă la moarte", însă felul morții Sale a fost o umire pentru univers, deoarece a fost „chiar moarte pe cruce". Domnul Hristos nu a fost insensibil față de infamie și ocară. El a simțit aceasta cu toată amărăciunea. El a simțit-o mult mai profund și mai cu acuitate decît putem să simțim noi suferința, deoarece natura Sa era mai spirituală mai curată și mai sfîntă decît aceea a neamului omenească păcătoș pentru care El a suferit. El era Maiestatea cerului. El era egal cu Tatăl, El era comandantul oștilor de îngeri, cu toate acestea El a murit în locul celui păcătoș printr-o moarte care era, spre deosebire de toate celelalte, însoțită de infamie și ocară. O, dacă inimile trufașe, ale celor păcătoși și-ar da seama de aceasta! O, dacă ar înțelege însemnătatea mîntuirii și ar căuta să învețe blîndețea și smerenia Domnului Isus". 11 Sept. 1888.

Această învățătură este adresată în special predicatorilor — învățătorilor din Izrael:

1. Ei trebuie să împartă drept cuvîntul adevărului;

2. Ei nu trebuie să inventeze o nouă evanghelie ci să prezinte corect Evanghelia încredințată de la lor;

3. Ei nu trebuie să continue să prezinte poporului „predici vechi", deoarece aceste „predici stereotipe" nu pot satisface nevoile poporului;

4. Ei trebuie să insiste foarte mult asupra subiectelor care erau grozav de neglijate;

5. Sarcina soliei lor trebuia să fie misiunea și viața Domnului Isus Hristos.

Paragraful de încheiere oferă o schiță cuprinzătoare a acestei teme sublimă — misiunea și viața Domnului Isus Hristos.

În retrospectivă. De la această distanță pare ca și cum toate aceste solii solemne, clar formulate și directe să fi făcut o impresie mai profundă asupra minții tuturor predicatorilor. S-ar părea că ei ar fi pe deplin pregătiți să asculte și să se adape din oportuna și inspiratoarea solie de redeșteptare, reformare și însănătoșire care a fost prezentată cu atîta claritate și cu atîta sinceră seriozitate de către solul pe care Domnul l-a ridicat să dea solia. Însușirile perfecte neprihăniri a Domnului Hristos de către inimile amăgite, păcătoase a fost remediul, leacul trimis de Domnul.

Numai veșnicia va descoperi întregul adevăr cu privire la această problemă.

FIUL LUI DUMNEZEU

Partea fecioarei Maria în întruparea Domnului Isus. Cuvintele adresate de îngerul Gabriel fecioarei Maria au fost categorice și semnificative: „Îngerul i-a răspuns: Duhul Se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu“ (Luca 1,35). Și din timpul apostolilor și pînă în prezent, declarația aceasta a fost un stîlp în templul creștin al adevărului.

„Nu există manuscris nemutilat al Noului Testament“, declară un comentator, „care să nu conțină descrierea nașterii Domnului Hristos... Fiecare manuscris și fiecare traducere a Bibliei dă mărturie că descrierile nașterii Mîntuitorului sînt două capitole deosebite ale celor două Evanghelii“.

Unii ridică problema atitudinii lui Pavel față de această problemă, sugerînd chiar cum că el nu face nici măcar pe departe aluzie la ea. Aceasta, desigur, nu este adevărat, căci pretutindeni în scrierile apostolului noi găsim expresii specifice cum sînt: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său“ (Gal. 4,4) sau „Dumnezeu a trimis pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului“ (Rom. 8,3) și „Domnul Hristos... măcar că avea chipul lui Dumnezeu... S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor“ (Filip. 2,5—7). Forma neobișnuită a expresiei grecești din Gal. 4,4 (născut din femeie) este vrednic de reținut. Mai mult chiar, apostolul Pavel prezintă învățătura vinovăției generale și a păcătoșeniei noastre. Timp de o mie nouă sute de ani, creștinii și-au exprimat credința lor în doctrina nașterii din fecioara Maria. Evanghe-

listul Luca statua credința în (redînd în cuvintele autorului evangheliei): „Lucrurile care s-au petrecut printre noi“, sau cum redau alte traduceri textul din Luca 1,1 u.p. „lucrurile ce sînt cu certitudine crezute printre noi“. Nu era nici o problemă în mintea acestui doctor, și el afirmă în mod clar faptul că el a primit cunoașterea acestor lucruri, nu numai prin inspirație, ci de asemenea prin mărturia sinceră a fecioarei Maria. El spune: „Maria păstra toate cuvintele acelea, și se gîdea la ele în inima ei“ (Luca 2,19).

Gîndul atît de important rostit de înger și anume: „Duhul Sfînt Se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri“ (Luca 1,35), se referă, desigur, la energia creatoare a divinității, exercitată prin Duhul Sfînt. Fecioara Maria care s-a „tulburat foarte mult“ la început, de apariția îngerului, dă pe față o minunată încredere atunci cînd pune întrebarea: „Cum se va face lucrul acesta?“ Aceasta nu era exprimarea unei îndoieli, ci mai de grabă exprimarea acceptării și a așteptării increzătoare, la care îngerul dă un răspuns clar, explicîndu-i cum se va împlini acest eveniment. Modul sensibil și delicat al realizării acestui plan divin, este înfățișat astfel de comentatorul C. Morgan: „Îngerul a răspuns fecioarei Maria, la problema biologică ce a fost ridicată de aceasta spunînd: — Lucrarea va fi făcută printr-un act direct al lui Dumnezeu, căci puterea Celui Prea Înalt te va învălui umbrindu-te, dînd naștere în tine celui ce este OM-DUMNEZEU“.

Credința în nașterea Domnului Isus din fecioara Maria

apare și în rapoarele nebiblice de la începuturile creștinismului. Această credință era o parte a vechiului crez, precursor al Crezului Apostolic, pe care Kattenbusch îl plasează probabil cam pe la anul 100 d. Hr. Astfel, aproape chiar cînd apostolul Ioan scria cartea descoperirilor sale, această convingere, această credință era recunoscută ca fiind una dintre marile învățături ale bisericii creștine.

Datorită faptului că evangheliștii Marcu și Ioan nu amintesc nimic în legătură cu nașterea din fecioara Maria a Domnului Isus, unii susțin că, în consecință, faptul nu este vrednic de încredere. Dar nu există nimic fie în Evanghelii, fie în vreo altă carte a Noului Testament, care să contrazică acest raport al Scripturii. Apostolul Pavel vorbește despre Domnul Hristos ca fiind „Domnul, sau Dumnezeu venit din ceruri“.

Unii s-au întrebat dacă cumva Pavel a auzit vreodată despre nașterea Domnului Isus din fecioara Maria. Luca a fost un tovarăș apropiat al lui Pavel, și fără îndoială că această problemă a fost discutată în mod detaliat de multe ori. Richard J. Cooke declară: „Există aproape o sută de cuvinte în Noul Testament, care sînt folosite, în mod exclusiv, numai de către Pavel și Luca, și se pare că dovada este în mod suficient făcută, cum că Pavel era cunoscător al Evangheliei lui Luca“.

Deși apostolul Pavel nu abordează direct problema nașterii Domnului Isus din fecioara Maria, cu toate acestea, cele ce el spune despre Domnul Hristos face o asemenea naștere esențială pentru divinitatea Sa. Scriind romanilor, apos-

- FIUL OMULUI

tolul Pavel spune despre Domnul Hristos: „...Fiul Său, născut din sămînța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru“. Rom. 1,3—4. Unii văd o strînsă legătură între aceste versete și gîndurile ce le găsim în Luca 1,35. Declarația plină de lumină a apostolului cu privire la întruparea Domnului, din Filipeni, 2,6—8, implică în mod cert o intrare miraculoasă, a Domnului, în familia omenească. Ne-am referit deja la epistola sa către Galateni, în care el afirmă în mod simplu că El a fost „născut din femeie“, considerînd acest adevăr unanim recunoscut ca atare, fără să mai fie deci nevoie să-l demonstreze. A încerca să faci o distincție între Domnul Isus prezentat de Evangheliile sinoptice și un Hristos al lui Pavel — așa cum încearcă unii teologi mai liberali — este un lucru lipsit de rațiune, cel puțin pentru noi ca oameni ai credinței. Evangheliile ne dau genealogia Domnului Hristos, înfățișîndu-L ca fiind o rudă (în linie descendentă) a lui David („Fiul lui David“) prin fecioara Maria și un moștenitor de drept al tronului lui David, prin Iosif. Deși nu era — după trup — fiul lui Iosif, el a fost trecut în registrele Templului ca fiind fiul lui Iosif. Scriptura ne spune că El era „presupus a fi“ fiul lui Iosif. Luca 3,23.

Sfintele Scripturi sînt clare cu referire la partea pe care Maria a avut-o în conceperea Domnului. Ea nu a fost decît mijlocul folosit de cer pentru actul întrupării. Conceperea... a fost în mod direct un act creator al Duhului lui Dumnezeu, care în momentul creației

nii pămîntului și vieții de pe el, era principiul vieții, și nu avea rolul numai de a se mișca pe deasupra apelor (Gen. 1,2), ci plana, se mișca pe deasupra pămîntului și a oceanelor, aducînd la existență lumina și viața. Lucrurile creației au venit la existență prin planurile Tatălui, Cuvîntul rostit al Fiului, și operativitatea Duhului Sfînt, fiecare din persoanele dumnezeirii îndeplinindu-și partea. Problema concepției — întrupării — Domnului Isus ridică puține probleme atunci cînd noi recunoaștem aceasta ca fiind un act al dumnezeirii. În adevăr, trebuie să recunoaștem, a fost o minune, dar Biblia este cartea minunilor, iar Dumnezeuul Bibliei este Dumnezeuul minunilor. Cineva spunea pe bună dreptate că „întreaga viață a Domnului Isus este un lung șir de minuni, El însuși fiind Suprema Minune“.

Cintecul fecioarei Maria — magnific în sine — cu siguranță că n-a fost cintecul unei femei care a conceput în păcat, și care trebuia să poarte cu rușine sarcina. Ci era izbucnirea aderării unui suflet profund spiritual și care a fost onorată mai presus de alte femei.

A știut oare Domnul Isus că El a fost născut de o mamă fecioară? În afirmația, în declarația Sa că este Hristos, El se identifică pe Sine cu Dumnezeu, ca fiind Tatăl Său. Cînd era la vîrsta de numai doisprezece ani, el vorbește despre „Casa Tatălui Meu“ și cu siguranță El nu se referea la atelierul de tîmplărie din Nazaret. Mai tîrziu El se referea în mod constant la Templu ca fiind Casa Tatălui Său (Ioan 2,16). El vorbea despre Sine ca fiind Fiul pe care Tatăl L-a trimis în lume (Ioan 5,19—47).

Fariseilor care erau familia- rizați cu profețiile Mesianice

El le-a pus întrebarea: „Ce gîndiți despre Hristos? Al cui fiu este El?“ Ei au răspuns fără nici o ezitare: „Fiul lui David“. Apoi Domnul, citînd psalmul 110,1, care declară că Domnul Isus era Dumnezeuul lui David, pune o altă întrebare: „Cum atunci David, fiind însușit de Duhul, îl numește Domn?... Deci, dacă David îl numește Domn, cum este El fiul lui?“ (Mat. 22,43—45). Cum deci poate Hristos să fie de asemenea fiul lui David? Este oare posibil pentru Domnul Hristos să fie Dumnezeuul lui David și fiul lui David în același timp? Fariseii au rămas fără de cuvînt. De aici reiese clar că Domnul Hristos credea că El era în același timp atît Dumnezeuul lui David, cît și Fiul lui David. Acest paradox poate fi explicat numai prin întruparea Sa. Domnul Hristos a existat din veșnicii. El a fost Dumnezeu de-a lungul întregii veșnicii. Niciodată n-a fost vreun timp cînd El nă nu fie una cu Tatăl — să fie a doua persoană a dumnezeirii. El era deci Dumnezeuul lui David. Dar fiind născut în trup omenesc, prin fecioara Maria — mama Sa după trup — El a devenit și fiu al lui David sau „sămînța lui David“. Una din dovezile cele mai puternice în favoarea nașterii Domnului prin fecioara Maria este întrebarea pe care Domnul a pus-o Fariseilor. Punînd această întrebare, Domnul Isus a pus degetul pe miezul problemei.

Creștinismul liberalizat nu poate da un răspuns acestui aparent paradox, cum n-au putut răspunde nici conducătorii iudei cu nouăsprezece veacuri în urmă. Scripturile declară că Domnul Hristos deși era „deopotrivă cu Dumnezeu“, „a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor“.

El S-a făcut astfel „fără nici un fel de reputații sau cum spune traducerea noastră de Cornilescu „S-a dezbrăcat pe Sine însuși“. Ce descriere a sacrificiului și renunțării de sine la Fiul lui Dumnezeu! El nu a încetat să fie Dumnezeu. El nu a dezbrăcat natura Sa divină, dar El a acceptat natura umană. El nu a fost totdeauna în trup de carne; El A DEVENIT, prin întrupare, asemenea nouă cu trup de carne. El a devenit astfel ceea ce nu fusese înainte. El a pășit din veșnicie, în prezent, pentru ca să poată face în stare pe păcătos să pășească din prezent, din temporar, în veșnicie. Din partea Sa, acesta a fost un act voluntar, ca urmare a propriului Său consimțământ. El și-a impus limitarea și restricțiile naturii noastre umane. Și nimic din ceea ce este omenesc, ce aparține naturii noastre nu i-a fost străin. S-a spus pe bună dreptate că: „El a avut propria Sa ipostază individuală și modul Său uman de existență“. El putea deci să dea lumii și universului o descoperire obiectivă a iubirii lui Dumnezeu.

Pentru a face aceasta, el „S-a dezbrăcat pe Sine“ și a luat un chip de rob“. EL A LUAT acest chip și nu i-a fost lăsat ca moștenire, așa cum este cazul cu noi. Când ne-am născut nimeni nu ne-a consultat cu privire la venirea noastră pe lume. Căci părinții noștri ne-au lăsat numai natura pe care ei au avut-o, și care era o natură decăzută, păcătoasă. Din toate generațiile trecutului, noi moștenim tendința spre păcat. În adevăr sintem „zămisliți în neleguire“. Dar de la primele clipe ale vieții Sale pe pământ, Domnul a fost fără de păcat. El era asemenea naturii noastre păcătoase, dar El a fost fără de păcat atît în natura cît și în viața Sa.

Literatura antică iudaică conține unele referințe impresionante cu privire la Mesia cel de mult așteptat. Să notăm cîteva exemple: „El nu va avea păcat“ și „În el nu se va găsi păcat“. De fapt numai o Ființă fără de păcat putea fi Mintui-torul nostru, căci numai Cineva

fără de păcat putea accepta responsabilitatea și putea suferi pedeapsa păcatului în locul altora. În timp ce El a fost „în toate lucrurile ispitit ca și noi“, el a fost totuși „fără de păcat“ (Evr. 4,15). „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?“ a fost provocarea Sa adresată criticilor timpului Său (Ioan 8,46). El a fost făcut pentru noi păcat, spune apostolul Pavel. Dar apostolul adaugă imediat că El „n-a cunoscut nici un păcat“ o redare mai corectă a acestui text ar spune că El „a devenit o jertfă pentru păcat“. Acest lucru El l-a făcut ca ispășire, atunci cînd păcatele noastre au fost așezate asupra Lui în Ghetsemani și pe Golgota. „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui“, spune profetul. „Pedeapsa, care ne dă pacea a căzut peste El“ (Is. 53,4,5). În timp ce trăia în mijlocul oamenilor, El era fără de păcat. El s-a „asemănat fraților Săi în toate lucrurile“, în afară de păcat (Evr. 2,17). Cînd El a fost „asemenea oamenilor“ El era totuși umil. Așa spune și textul de aur al Sfințelor Scripturi și anume: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe SINGURUL Lui Fiu (Ioan 3,16). Iar traducerea franceză spune: „Car Dieu a tellement aimé le monde qu'il a donné son Fils unique“. Pe fiul Său... UNIC. Dicționarele definesc expresia „unique“ ca fiind „singurul de acest fel“, „fără de egal“, „singur prin excelență“. Cînd Dumnezeu S-a întrupat, El a fost singurul de acest fel, fără de egal — întru totul uman, în totul divin.

În Ioan 3,18 se vorbește despre Numele „Singurului Fiu al lui Dumnezeu“. Sau cum redau alte traduceri, „Singurul născut“. Expresia greacă care redă acest adevăr este MONOGENES, expresia pe care am analizat-o într-unul din numerele trecute ale revistei noastre. Unele traduceri moderne redau expresia cu „Singurul Său Fiu“. De fapt expresia grecească Monogenes, este o expresie compusă, MONOS, ce înseamnă unul și GENOS,

„fel“. El a fost unic în totul, fiind atît divin, cît și uman. Avînd deopotrivă și în mod desăvîrșit natura divină și umană, în trup fiind aici în lumea noastră. Deci nu este posibilă o analiză psihologică exactă a personalității Sale unice. Divinitatea și omenescul n-au fost niciodată prezente izolat; Ele erau în mod indisolubil legate. Multe erori au fost exprimate cu referire la cele două naturi ale Domnului Hristos, cum și cu privire la legăturile dintre ele în una și aceeași persoană. Iată cîteva:

— Docetismul, nega adevărata natură umană a Domnului Hristos.

— Ebionismul, neagă dumnezeirea Sa.

— Arianismul, neagă existența Sa din veșnicii.

— Apolinarismul, neagă sufletul uman al Domnului Hristos.

— Nestorianismul, neagă unipersonalitatea Sa.

— Eutyhionismul, neagă cele două naturi ale Sale.

— Unitarianismul, neagă Trinitatea și astfel divinitatea Domnului Hristos.

— Doctrina grupării „Christian Science“ neagă natura umană a Domnului Isus.

Înțelegerea nașterii, a problemei întrupării este redată în următoarele declarații ale inspirației divine:

„Nu putem explica marea taină a Planului de Mîntuire. Domnul Isus a luat asupra Sa natura, umană, ca El să poată cuprinde neamul omenesc; dar noi nu putem explica modul în care divinitatea a fost îmbrăcată în haina naturii noastre omenesti. Un inger n-ar fi știut cum să simpatizeze cu cel căzut; dar Domnul Hristos a venit în lume să sufere avalanșa tuturor isptirilor noastre și să poarte toate durerile noastre“.

„În Domnul Hristos, divinul și umanul erau combinate. Divinitatea n-a fost degradată de natura umană; divinitatea își păstra locul ei; dar natura umană, fiind unită cu divinitatea, a rezistat celor mai crîncene ispitiri din pustie“.

„Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi“ (Ioan 1,14). Expresia „a locuit“ (în grecește SKENOO) în mod literal însemnează „a ridica cortul“, „tabernacolul. Expresia are o interesantă asociere pentru oamenii ce trăiau în timpul apostolului Ioan, așa cum are și astăzi în părțile Orientului Mijlociu.

Beduinii Arabi, sînt foarte ospitalieri. Se povestește că niște călători mergeau oboșiți într-un ținut nisipos. La un moment dat a apărut un beduin ce mina niște măgari. Unul mai oboșit din grup se adresă beduinului. „Nu ai vrea să-mi dai un măgar pe care să călătoresc mai departe?“ „O... sînt gata să vă dau și ochii mei“, răspunse beduinul, înțelegînd prin aceasta că nimic ceea ce i s-ar cere n-ar fi prea mult, cînd e cazul a ajuta pe cineva. Cînd acest popor de nomazi merge din loc în loc, ei merg în grup, sau caravane. Un străin care dorește să se alăture caravanei, este bine primit. Ei îl invită să-și întindă cortul lui alături de al lor, așa ca atunci cînd grupul pleacă, să meargă împreună. Astfel a făcut și Domnul slavei, El a venit să locuiască cu noi.

Cuvîntul inspirat spune : „Tot astfel Hristos Și-a așezat sălașul (tabernacolul — cortul) în mijlocul taberii omenești. El Și-a întins cortul alături de cortul oamenilor, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu viața și caracterul Său dumnezeiesc. Cuvîntul S-a făcut trup și a sălășluit (Și-a întins tabernacolul) între noi (ca să putem vedea mărirea Lui, mărirea ca mărirea singurului născuț din Tatăl), plin de har și de adevăr“. Ioan 1,14. Prin făptura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, stăpînește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al Omului ne-a dat o pildă de ascultare, ca Fiu al lui Dumnezeu, ne dă putere să ascultăm“.

Pe măsură ce reflectăm asupra Dumnezeului — Om, asu-

pra vieții și istoriei vieții Sale, rămînem încă neînțelegere să înțelegem cum a fost posibil pentru una din Persoanele Treimii Divine să intre în neamul omeneșc și de atunci înainte, pentru eternitate, să trăiască purtînd cu El trupul naturii umane, fără ca aceasta să afecteze identitatea cu celelalte persoane ale Treimii Divine. Întreaga viață a Domnului Hristos este deci efectuarea și îndeplinirea scopului divin al lui Dumnezeu Tatăl. Și nu trebuie să uităm niciodată faptul că în timp ce a doua Persoană a Treimii Divine S-a întrupat, El este totuși una cu Tatăl și cu Duhul Sfînt. Dar va fi totdeauna o taină, cum S-a făcut că Treimea Divină n-a suferit nici un inconvenient sau întrerupere a ființei lor unice și veșnice, ca rezultat al Întrupării Fiului.

În studiul de față asupra acestui extraordinar de profund subiect, să lăsăm ca realitatea acestei probleme să fie vie în noi și anume că Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Treimii Divine, nu S-a retras din Treimea Divină, ci a rămas Dumnezeu. Astfel că în timp ce El a luat asupra Sa forma, înfățișarea unui om, nici distincția și nici unitatea dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt n-a fost dizolvată. Ca Dumnezeu — Om, El stă într-o unitate nedivizată a Persoanei Sale cu Tatăl și cu Duhul Sfînt. Întreaga activitate Trinitariană este astfel dusă mai departe — în mod neîncetat — de la Tatăl prin Fiul Cel Întrupat, prin Duhul Sfînt. Atît de completă este această unitate încît umanitatea în persoana Domnului Hristos este luată astfel în cercul cel intim al Sfintei Treimi. Nu numai că schimbăm locul cu Dumnezeu, dar Dumnezeu devine, pentru noi, om. Nici o altă descoperire nu este așa de deosebită, de unică și mult cuprinzătoare, ca aceasta, și anume că în Hristos Isus Dumnezeu există veșnic ca om, fiind atît Fiul lui Dumnezeu, cît și Fiul Omului. Întruparea este în adevăr suprema revelație a harului lui Dumnezeu.

Următoarea precizare a inspirației divine este concludentă, nemaifiind nevoie de vreun comentariu :

„Planul lui Satana era să producă o despărțire veșnică între Dumnezeu și om; dar, în Hristos ajungem mult mai strîns legați de Dumnezeu, decît înainte de căderea în păcat. Luînd natura noastră, Mintuitorul S-a legat de noi cu o legătură care nu se va desface niciodată. El este legat de noi pentru veșnicie.

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe unicul Său Fiu“ (Ioan 3,16). El L-a dat nu numai ca să poarte păcatele noastre și să moară ca sacrificiu pentru noi; ci L-a dat neamului omeneșc. Ca să ne asigure că are planuri veșnice de pace, Dumnezeu a dat pe unicul Său Fiu ca să devină un membru al familiei omenești și să păstreze fără încetare natura Lui omenească. Aceasta este garanția că Dumnezeu va îndeplini cuvîntul Său. „Un copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui“. Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său, și a adus-o în locul preainălțat din cer. „Fiul Omului“ are parte la tronul universului. „Fiul omului“ este Acela pe care-L vor numi : „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele Veșnicilor, Domn al păcii“. „Eu Sînt“ este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omeneșc, cuprinzînd în făptura și natura Sa pe amîndouă. Lui, care este „sfînt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși“, nu-I este rușine să ne numească „frați“. Familia cerească și familia pămîntească sînt legate împreună în Hristos. Hristos în strălucire este fratele nostru. Cerul este învelit în corp omeneșc, și neamul omeneșc este strîns la sînul Iubirii nemărginite“.

Împreună cu apostolul Pavel, exclamăm și noi : „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespūs de mare!“ (2 Cor. 9,15).

D. POPA

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 21.59.60

Redactor

Dumitru Popa